

TRẦN PHÙ THẾ

cõi tình

mong manh

thi phẩm

THUANQUAN 2014

TRẦN PHÙ THẾ
(1943)
hậu thanh-sóc trắng

Dã Xuất Bản:

*Giờn Bóng Chiêm Bao (HK 2003)

*Gọi Khan Giọng Tình (HK 2009)

*Cõi Tình Mong Manh (HK 2014)

(ba tập THƠ do Thư Ấn Quán xb)

In Chung:

*Bên Trời (Tuyển Tập THƠ 14 Tác Giả Miền Nam). Thư Ấn Quán xb (2004)

*14 Tác Giả Mỗi Người Mỗi Về. Hai Trần Lương Thư Trung phỏng vấn (TRÈ xb)

*Một Phần Tư Thế Kỷ Thi Ca Việt Nam Hải Ngoại (2003). Ba Mươi năm Niềm Đau Còn Đó (2006). Tình Lính Duyên Thơ (2008). Văn Hóa Pháp Việt xb.

*ta về qua cõi không nào
niềm đau chết yểu trôi vào vườn mê
lòng đi mà chẳng thấy về
buông xuôi mà chẳng nắm kẻ bên mơ*

*gió không thổi đến bao giờ
mà không gian lạnh như tờ nghìn năm
bỏ qua biển khổ sông trầm
vọt lên một chút ánh trăng xuôi nguồn*

*ta về gõ một tiếng chuông
nghe trong vô lượng vô thường quanh đây
cõi không chẳng có một ngày
(cõi không)*

Giá: \$US 18.00

TRẦN PHÙ THẾ

Cõi tình mong manh

Thư Án Quán
2014

Cõi tình mong manh

Thơ của Trần Phú Thế

THƯ ẮN QUÁN xuất bản lần thứ nhất
tại Hoa Kỳ tháng 3-2014

Hình bìa: Internet

Trình bày bìa: THT

Chăm sóc hình thức, kỹ thuật: ĐKC, THT

Phụ bản: Đinh Cường, Hồ Thành Đức, Trần thị Hà

Tác giả giữ bản quyền

bóng hình là máu thịt tôi

ôm hình từ buổi sơ sinh
từ khi tiếng khóc bình minh cuộc đời
bóng hình là một trên đời
đừng ai chia cắt tách rời hai nơi
bóng hình là máu thịt tôi

đuổi bóng

ta mòn hơi chạy hoài theo bóng
đuổi càng xa càng mệt thời gian
em cứ chạy và ta cứ đuổi
bóng của ta hay bóng mây tàn

có một bận ta gần bắt kịp
đưa bàn tay nắm chặt thấy như
trong hư vô nghe tiếng giã từ
nghe ảo vọng cuộc đời huyễn mộng

cũng có lúc thấy lòng sung sướng
chạy lòng vòng chẳng có lối ra
em càng xa ta càng gắng sức
từ bình minh cho tới chiều tà

rồi bóng ta bóng em thành một
chạy trên đường vĩnh cửu ngàn năm
chạy hoài chạy hoài không biết mệt
và cuối cùng ta và em và hết

bóng&ta

ta đứng bóng nằm
ta ngồi bóng khóc
ta đi bóng mệt
ta nằm bóng tan
ta ngủ bóng tàn

bóng đời

một hôm cái bóng dứt tình
thổi qua cơn gió tan tành thịt da
bóng đời ngã xuống hồn ta
trăm năm rồi cũng mặn mà nín cảm

biết đâu từ cõi âm thầm
đóa hoa muôn kiếp về thăm hương nồng
bóng đời trôi bóng mệnh mông
biết nhau từ thuở bóng không trở về

coi như tiền kiếp u mê
trăm năm còn nhớ lời thề chiêm bao
khổ tình hạnh phúc bay cao
bóng ai che khuất niềm đau mỗi rời

buồn lòng phơi ánh lửa soi
lênh đênh ngoài cõi mù khơi mịt mùng
tình người ướt đầm lệ rung
thấy trong nước mắt khốn cùng trái tim

bóng đời có lúc nằm im
như trong khổ nạn nổi chìm có nhau
như trong cùng tận nỗi đau
thì như số kiếp ngày sau trả dần

lần đi cuồng quýt cuồng chân
nghe cơn ớn lạnh chảy rần sau lưng
đêm đen phủ xuống chập chùng
phải chăng tuyệt mạng tàn hung bóng mình

bóng đi chưa chắc xa hình
bóng tan chưa chắc tử sinh luân hồi
còn ta ôm bóng một đời
hai tay gổ mục chia đôi cuộc tình

bóng tự giễu

từ khi mở mắt làm người
là ta có bóng học đòi điêu ngoa
học làm một kẻ gian tà
sắm soi sợi tóc chẻ ba bốn phần

coi mình bốn mạng là lân
là sư tử là chúa sơn lâm trên đời
quyền uy trên cả vạn loài
dưới chân thảm đỏ từng lời ngọc châu

bóng ta mỗi bữa rỗng châu
và đôi chim phụng đứng hầu hai bên
trải qua bão tố lênh đênh
chiều nghiêng tuổi lạnh bóng rên sự đời

tự mình đốt đuốc tự soi
bùn nhơ vuốt mặt thân đòi thế gian
bóng mình cúi xuống mà than
soi gương hổ mặt bóng tàn chiều hôm

8 bài lục bát ngắn về bóng& hình

1-

đưa tay níu bóng níu hình
đừng cho cái bóng cái tình lìa nhau
bởi hình là bóng mai sau

2-

tay nào ve vuốt bóng tình
thịt da nào cũng của mình của ta
em đừng bỏ bóng hình nha

3-

em đừng mong mỗi nơi tôi
từ lâu hình đã phai phai rồi
bóng hình xa cách hai nơi
tôi em cũng vậy lắm lời càng đau

4-

trăm năm bóng chẳng thấy hình
ngàn năm bóng vẫn một mình cô đơn
đời còn chiếc bóng nào hơn
khi hình xa bóng bóng còn một thân

5-

hình mong bóng trở lại nhà như xưa
dù trời bão tố nắng mưa
thì hình vẫn đợi vẫn chờ trăm năm

6-

bóng hình một bữa cách xa
hình ôm chiếc bóng khóc òa trong mê
bao năm bóng chưa thấy về

7-

bóng đi khuất bóng chân trời
còn hình ở lại một đời hắt hiu
bóng hình là ảo ảnh thôi

8-

đêm còn giết bóng hoàng hôn
như em từng giết linh hồn của ta
dù rằng tình cũ cách xa
ái ân ngày trước hôm qua vẫn còn
vẫn còn hơi ấm nụ hôn
dù trăm năm nữa mùi son vẫn nồng

thấy bóng chẳng hình

nhớ em thấy bóng chẳng hình
thấy trăng trước ngõ thấy mình bơ vơ
bỏ đi từ đó đến giờ
khi nào em nghĩ thẳng khờ năm xưa

thẳng khờ đợi gió đợi mưa
đợi bao nhiêu khổ ngóng chờ ánh trăng
gió lay mờ tỏ bóng hăng
mà anh cứ ngỡ bước chân ai về

nhớ mồn giấc ngủ cơn mê
thấy hình chẳng bóng nằm kề song song
đời anh mộng thực quay mòng
như con cá nước lội vòng theo ghe

bóng mù

rồi ta xuống núi về đồng
rừng thiêng bỏ lại cái lòng rung rung
trên vai quảy gió theo cùng
ngàn mây heo hút mấy tầng núi xanh

xuống đồi xuống núi nhẹ tênh
đồng bằng lạ lắm đông ken cỏi người
bão lòng tan nhẹ lá rơi
vết thương tươm máu hồn phơi nắng chiều

bóng mù lẫn bước chân xiêu
nghe trong tình lạnh vương theo tiếng thẳm
đời còn một chút dư âm
thì coi như đã biệt tăm bóng mình

đêm sâu nuốt trửng niềm tin
lòng sâu cạn bên cái tình người xưa
tối hù mưa gió lưa thưa
đất trời cũng vậy cũng vừa xa nhau

dò tìm bước thấp bước cao
đi trong đêm tối đường nào tới đây
bóng mù khuất nẻo đông tây
hồn run tiếng khóc đêm dài nghìn năm

mong manh hỏi người

hỏi người một buổi chiều xưa
mong manh như khói đông đưa ngọn sầu
hỏi người người sẽ về đâu
còn ta về chỗ nông sâu dò tìm

một đời đợi mỗi cánh chim
chim bay biệt dạng bóng chìm biệt tăm
khổ thân chờ đợi bao năm
sống trong cô tịch âm thầm riêng mong

hỏi người xao xác tấm lòng
đã đi là hết đừng trông bóng hình
mong manh nào chút lòng tin
hỏi người có nhớ gọi mình mình ơi.

Trong hư vô nghe rõ
tiếng anh cầu

em như cơn gió cuốn qua đời anh
hương đầm thấm dạt dào tình thiếu phụ
anh lang thang mỗi mòn người cố xứ
bỗng gặp em tình nở xôn xao

cuộc sống buồn ơi cuộc sống giết nhau
trong cô độc khi cuộc tình xuôi cánh
đời anh muộn màng như con sông trăm nhánh
chảy về đâu chảy miết vô bờ

mênh mông thuyền anh trôi giạt bơ vơ
em không là bến đậu nên hồn anh ớn lạnh
trăng ở đâu mà con sao hôm lấp lánh
vàng mây đen khuất bóng ước mơ

lâu lắm rồi anh không viết nổi câu thơ
bởi vắng em nên lòng anh sầu quá đỗi
bởi vắng em nên cơn đau vội vội
nhớ no lòng vì uống hết chiều hôm

ngủ chập chờn cứ ngỡ mình ôm
lung linh bóng mơ hồ quen thuộc
trong chiêm bao anh ngỡ mình có được
nỗi khát khao cháy bỏng chút tình si

nhưng hình như hình như em cứ đi
mờ dần mờ dần trong sương khói
cái im lặng lạnh lùng ai chịu nổi
trong hư vô nghe rõ tiếng anh cầu

nghe

nửa đêm tự tử bóng mình
nghe tim ngừng đập nghe hình lặng im
trong mơ nghe rõ hồn chìm
sáng nghe thức dậy tiếng chim sau vườn

khát khao

một mình ngồi trong đêm
nghe lòng mình chùng xuống
nghe lòng mình luống cuống
như tên khờ trăm năm

trăm năm mòn mỏi đợi
một bóng hình như sương
một bóng hình như khói
tan vào cõi vô thường

em ở đâu ở đâu
anh muộn màng phiêu bạt
em về đâu về đâu
anh trắng ngần bát ngát

nỗi khát khao nhạt nhòa
nỗi đợi chờ thoi thóp
từng ngày từng ngày qua
cuộc đời như chết ngộp

niềm trông mong mòn mỏi
trái tim anh héo khô
trái tim em dại khờ
trong niềm thương bất tận

em ôm tình lận đận
anh ôm tình rỗng không
hai đứa đầu thương nhớ
hai đứa mòn nhớ mong

ở títt mù vụn dăm
anh nhớ em vô vàn
nhớ từng trong hơi thở
nhớ đây trong bữa ăn

nhớ từng lời em hát
nhớ từng con chữ run
của bài thơ vừa đọc
của bài thơ vừa xong

anh là một tên điên
khi không ôm nỗi phiền
khi không ôm nỗi nhớ
anh đúng là thằng điên

ón lạnh

trở về một buổi chiều hôm
đường se bụi mỗi gót chân mỗi mòn
bao năm em vẫn cứ còn
bóng hình năm cũ trong hồn thời gian
trở về một buổi lang thang
anh nghe ón lạnh xuân tàn sau lưng

nhỏ nhoi

giấc mơ dù có mong manh
chất chiu hạnh phúc cho đành dạ yên
dù mai hay một năm im
nhỏ nhoi số phận trái tim cũng đành

quê nhà

đời mê lớp lớp giựt mình trăm năm
bay lên thoát cảnh phù trầm
hồn nương theo gió kiếp lằm một quê
bay lên chín cõi ta về
là thiên thu định sống kẻ bao la
nhạc mừng tiếng hát hoan ca
là nơi vĩnh cửu quê nhà đó em

tưởng

hôm qua một bữa se mình
thiếu em nên tưởng bóng hình trong mê
tưởng em tay gối nằm kề
nào hay em vẫn chưa về bên anh
về đi khi tóc còn xanh
ngày mai tóc trắng em đành lòng sao

đâu có chỗ nằm nào đâu

*tặng trãnhoàithư

bao lần ngủ giữa mưa khuya
nghe đâu giọt nước chảy lìa khoảng không
lạnh đời nghiêng mãi chờ mong
con đau bất hạnh niềm trông chưa về

dặm đời đo đếm u mê
thương cho da thịt ngày về quạnh hiu
con tim đã mỏi chín chiều
năm nghe lượng máu ít nhiều già nua

bao lần thức trắng đêm mưa
âm thầm từng giọt giọt thừa cạn dần
nghĩ đời sắc đổi phù vân
tan theo cơn gió xây thành vội tan

như là đời nhuộm muộn màng
qua bao nhiêu kiếp bàng hoàng tình không
một lần quên cả đợi mong
hồn đi phiêu lãng bênh bồng như mây

đợi mong mong đợi ngày ngày
ngủ quên quên cả ngày dài nghìn năm
và ta quên tuốt chỗ nằm
bởi ta đâu có chỗ nằm nào đâu

xuân tàn sau lưng

hôm qua em mặt áo hồng
ngó em con mắt đứng trông quên đi
con nhà ai đẹp lạ kỳ
đẹp như tranh vẽ tây thi ngủ ngày

lại còn cái bữa hôm nay
em đi ngang cửa hai tay dịu dàng
em đánh đàn xa thật sang
nhìn em cứ ngỡ hồn tan lúc nào

rồi em đồng đánh má đào
cái môi đỏ mọng mời chào trai tơ
nhìn em anh muốn muốn khờ
muốn hôn một cái cho mờ mắt anh

bao năm xuân lại rồi xuân
nhưng xuân nay lại băng khuâng lạ lòng
em đi đừng có ngập ngừng
kéo tim anh đập đừng đừng như điên

em cầm nón lá nghiêng nghiêng
nghiêng nghiêng kiêu ấy làm phiền dạ anh
nắng thì trong trời thì xanh
ngày xuân mây cũng xây thành ái ân

em nói như tiếng đàn ngân
giọng trầm giọng bổng giết ngấm đời ta
hình như anh đã yêu là
là như thơ thần vào ra mắt hồn

ước thầm hôn một nụ hôn
để cho trời đất quay cuồng tình say
nhớ em nhớ miết đêm ngày
hôn đi chệch hướng vía bay phiêu bồng

tình trao có lẽ về không
mấy hôm ngồi đứng cái lòng buồn hiu
lòng buồn chẳng biết bao nhiêu
nhưng sao se sắt chín chiều ruột đau

bao nhiêu năm sống mòn hao
vẫn không quên được tình sao úa vàng
giờ đây tình đã muộn màng
nhìn theo bóng nắng xuân tàn sau lưng

lửa đời

* gởi lâm hảo dũng

lửa đời đã giết hồn ta
đốt tan hy vọng đêm qua đêm nào
lửa tình bóp nát tim đau
vắt khô từng giọt giọt nào không khô

lửa đời đốt cháy ước mơ
đốt tan hoài bão thành tro một đời
ngày nào ánh mắt gọi mời
bây giờ lửa hận rồi bờ cái tâm

này em kiếp sống phù vân
đâu thai trở lại khóc phân đôi gian
lửa đời nung chảy tim gan
đánh thối một kiếp hương tàn mộ bia

một mai lạnh lẽo nửa khuya
hóa con đom đóm bay về cố hương
chập chờn đốm lửa cầu sương
tan theo ngọn gió vô thường hồn ma

tàn đêm trắng giỡn trăng già
nghe trong khắc khoải là ta trở về
lửa đời đốt cháy u mê
để ta tâm lặng hồn quê ấm lòng

lửa đời đốt cháy tình mong
trăm năm thoáng chốc tình không ra gì
tình đi tình ở tình lì
đời ta ôm nặng tình si nặng lòng

lửa đời đốt trụi đừng trông
mùi hương năm cũ tình nồng năm xưa
lửa lòng tắt lịm cơn mưa
coi như số kiếp tan vừa giấc mê

ai đi ai ở ai về
chân không định hướng đường kia đã cùn
lửa đời đốt mãi tay run
chút thân cô quạnh lửa hồng cháy tan

và thôi đời vốn gần tàn
còn chi níu lại đá vàng cũng phai
lửa đời cháy bỏng hình hài
coi như số kiếp hoài hoài em ơi.

thèm

em còn thèm nữa hay thôi
cái cơn khát vọng trên đời là như
như là cơn lũ xô bờ
thèm cơn nước lớn mịt mờ chảy xuôi

thèm tình em sẽ ngậm ngùi
bởi chung chữ ái ngọt bùi khó quên
thèm ơi giấc ngủ êm đềm
đêm không mộng mị ngày thèm chiêm bao

lạ lòng cái nhớ làm sao
chữ thương cái khổ làm đau cái lòng
thèm nghe tiếng nói hằng mong
một ngày không gặp bản thân ngần ngại

thèm yêu một chút bất ngờ
thế thôi cũng đủ ngời mơ suốt ngày
thèm hôn một phát đắm say
ngất ngây một phút một giây cũng đành

thèm nắng ấm thèm trời xanh
thèm luôn cả cái mong manh dáng kiều
biết rằng không thể không yêu
dù cho chết tốt cũng liều một phen

thèm ôm hết thấy ưu phiền
buồn vui lẫn lộn đảo điên kiếp người
đã thèm là lúc rong chơi
quên cơm áo quên sự đời bon chen

quên đi cuộc sống ươn hèn
phủi tay rảnh nợ đua chen mấy lần
thế mà bóng nắng ngoài sân
cũng như một kiếp ngắn dần chiều hôm

thèm ơi và một miếng cơm
trong cơn tù tội đói hờn giận căm
nhưng mà cuộc sống bao năm
có chi phải nhớ bận tâm hận thù

thèm nghe tiếng hát mẹ ru
tuổi thơ xa lắc mịt mù tuổi thơ
bây giờ chỉ có giấc mơ
mới mong nghe được câu hò hậugiang

thèm đi một bữa lang thang
để nghe trời đất vô vàn mệnh mông
thèm đi trăm núi nghìn sông
một mai có chết cũng không bận lòng

tháng tư ta về

ta về mười năm chưa về
bước chân khô nạn hồn tê nổi buồn
đưa tay hứng ngọn gió nồm
ném tung trời đất tặng hồn oan khiên

mấy mươi năm mảnh đất hiền
người làm giông bão đảo điên dãi dầu
phận người sâu bọ lòng đau
khóc đi tổ quốc máu trào hoàng hôn

người đi hồn chẳng có hồn
dật dờ sông núi mỗi hờn bao năm
hung tàn một lũ sát nhân
mượn danh dân tộc mộ phần lê dân

trời già có biết hay không
biết chẳng lũ giặc hung hăng mỗi ngày
mẹ già căng mắt lệ đầy
trẻ con đói sữa khóc dài trong mê

ta về mười năm chưa về
trong mơ giấc ngủ hồn quê héo tàn
muộn đời ở tạm trần gian
khóc lên một tiếng ngàn ngàn lệ khô

em hỏi

* gởi trúclâm

em hỏi ta buồn đã bao lâu
trả lời đã đến ngọn tình sâu
buồn trong xương thịt từ muôn kiếp
mê loạn cả đời tận đáy sâu

em hỏi lòng đau tự bao giờ
mà tim rướm máu đầm hồn thơ
mà tan thành khói chiều thu tím
tan cả không gian vía dật dờ

em hỏi ta buồn sẽ đến đâu
bàn tay chơi với chạm thương đau
ngón chân sưng tấy còn mừng mủ
hồn chết trong đêm bóng nguyệt nào

em hỏi ta còn ta hỏi ai
buồn như chí cấn buổi chiều nay
chân tơ kẽ tóc hình như mỗi
mỗi cả làn hơi thở mỗi ngày

em hỏi ta rầu đã mấy hôm
mà sao thấy lỏng vòng tay ôm
em ơi có biết lòng ta đã
đã chết từ khi tuổi biết buồn

cho tôi làm chồng

anh mơ một bữa tay liền trong tay
cứ mơ đêm lại mơ ngày
em ơi có biết lòng này đã xiêu

nhớ trưa rồi lại nhớ chiều
hình như trong dạ thương nhiều đó em
biết rằng môi ướm tóc đen
mây cong lá liễu tự nhiên của trời

mẹ em thật giỏi hơn người
sinh em là để cho tôi làm chồng

hà

sông em từ chảy xuôi dòng
nước đi muôn kiếp về trong cõi tình
nước đi từ thuở bình minh
về nơi tĩnh mịch trời kinh động nguồn

giọt đời chảy máu mưa sương
tàn thu lá rụng ngập đường tử sinh
em đi chưa khỏi chính mình
cứ quanh cứ quẩn cái tình người dung

cho nên em cứ ngập ngừng
bỏ đi thì tội mà dừng thì đau
phân vân không biết ngã nào
bước qua khổ ải nở màu niềm vui

đời em tiếng thở ngậm ngùi
như thân chiếc lá giữa trời về đâu
gượng vui trong cõi sắc màu
cười khan một tiếng nát nhàu âm thanh

người em cái bụng chân thành
trái tim rướm máu lạnh tanh đêm dài
nhưng lòng người ấy lắt lay
cái tình năm cũ đã phai lâu rồi

sông em vẫn vậy muôn đời
bao năm ôm bóng một lời khó quên
một mình một bóng lặng im
em nghe lượng máu về tim muộn màng

uống rượu với lêđìnhbì
ở sanjosé

ly rượu này ta rót cho người
thằng trời đánh mười năm vẫn vậy
đã mười năm giọng cười vẫn thấy
ấm lòng người bạn cũ phương xa

ta nhớ người nên bất kể tuổi già
từ bờ đông đến bờ tây nước mỹ
thăm thẳng bạn vong niên tri kỷ
mười mấy năm nín thở ở quê nhà

ta rời quê dễ chừng hai mươi năm
nỗi buồn gầy sủng vẫn cặm cặm
còn người múa bút như gươm nhọn
dấu kín đường chiêu quá tuyệt trần

cầm ly uống cạn nghe bạn cũ
uống hết chiều đi trong mắt người
uống cạn ân tình trong đáy cốc
uống đầy kỷ niệm tuổi sáu mươi

này bì người hãy rót nữa đi
hãy say một bữa có sá gì
ta biết lòng người đầy uẩn khúc
lòng người đau đau buổi phân ly

này bì ta biết người cảm khái
khi ta có mặt buổi chiều nay
ân tình bạn cũ trăm năm nữa
cũng vẫn tràn ly rượu vẫn đầy

không biết bao năm người còn nhớ
ninhkiều hai đứa bước chân xiêu
những ngày rượu đế quên trời đất
hai đứa dìu nhau bóng ngã theo

thời đó hai thằng nghèo kiệt xác
tù về không có nổi áo che thân
chợ trời kiếm sống ngày cơm cháo
tối ngủ không yên dạ phập phồng

rồi cũng qua đi rồi cũng qua
 ta thương người thương thật thương thà
 người thương ta tánh hiền chơn chất
 người miền trung ta nam bộ và

 từ đó ta người tình thân thuộc
 người tên lang bạt đến miền tây
 giọt nước cần thơ người uống mãi
 cả đời người uống mãi vẫn còn say

 còn ta bỗng chốc tên thua trận
 ôm cả niềm đau tận đến giờ
 bao năm chìm nổi đời xa xứ
 biết đến bao giờ có giấc mơ

 giấc mơ về lại cần thơ đó
 về lại ninh kiều như thuở xưa
 về lại rờ từng viên gạch cũ
 ngắm chùm hoa phượng gió đông đưa

rót rượu cho cuộc tình

mời em ly rượu nhỏ này
uống đi để nhớ những ngày mình yêu
đời người ngắn ngủi liêu xiêu
sinh ra là để thương chiều với nhau

em đừng mặn lạt lời đau
biết đâu lời nói mai sau vẫn còn
yêu em anh giấu trong lòng
thương em anh buộc những vòng ái ân

sợ tình tuy nhỏ mong manh
anh tin nó sẽ bện thành giấc mơ
giấc mơ hạnh phúc không ngờ
tình ta là những bài thơ tuyệt vời

đã từng có những ngày vui
những đêm hoan lạc hẹn đời bền lâu
đã từng hạt muối chia hai
chén cơm san sẻ tình sâu nghĩa bền

đã từng mưa gió đêm đêm
bão giông cũng mặc có em bên mình
dù cho khúc khuỷu gập ghềnh
khổ đau mặc kệ đứng lên làm người

anh mong đi hết cuộc đời
cùng em đi hết một thời thế gian
cùng em đi đến thiên đàng
hay vào địa ngục nào màng sá chi

thế mà chuyện nhỏ có chi
bỗng em im lặng bỏ đi âm thầm
lòng ta muối xát kim châm
tim ta cạn máu khô tâm đêm ngày

chỉ còn mượn rượu đêm nay
cùng em cạn chén chia tay kính mời
một lần này nữa rồi thôi

luân hồi

rủ nhau xuống dưới suối vàng
ta em tay nắm thênh thang vui đùa
trên trần bày cuộc hơn thua
ta em tay nắm ban trưa ban chiều
nghĩ người sao lắm gian điều
sân si chưa đủ lại kêu đất trời
buồn tình ta dặt nhau chơi
trở lên trần thế làm người tái sinh

ta chỉ biết một điều

ta đâu thể biết ngàn năm sau
trái đất bây giờ như thế nào
nhưng có một điều như chắc chắn
nếu thiếu em tim ta rất đau

mảnh tình thu

thu đi chiếc lá về chiều
tình thu một mảnh điều hiu lá vàng
nuốt tình bụng dạ ai mang
nên đời thu chết thu tàn chớm đông

xin em đừng vội

vội vàng vấp đá đau chân
xin em đừng vội một lần này thôi
cũng như kiếp sống con người
cuộc tình đừng vội em ơi coi chừng

anh như cục đá

đòi anh cục đá bên đường
bước chân ai đạp ai thương cũng đành
còn em em có vì anh
nâng niu cục đá xoa lành vết thương

hay là em ném xuống mương
cho con cá rửa tan xương tiêu đời
anh như cục đá trên đời
ai mang anh xuống nằm phơi một mình

anh người vốn ở rừng xanh
nay ở thị thành lạ hoặc lạ hươ

anh như cục đá bơ vơ
thương rừng nhớ núi nhớ bờ suối quen
một thời giốn với thiên nhiên
bạn bè muôn thú rừng thiêng là nhà

bây giờ tất cả điều xa
làm thân sỏi đá người ta coi thường
thân anh cục đá bên đường
bước chân ai đạp ai thương cũng đành

thức cùng đêm

thức cùng đêm tự hỏi mình
sống bao nhiêu tuổi mà tình vẫn không
thức cùng đêm tự hỏi lòng
lòng bao nhiêu khúc mà không hỏi tình
cái tình tự hỏi mà kinh
một lần đã đại trở mình còn đau

sao em lại nữ

trái tim đại trái tim mềm
tuổi em mười sáu đêm đêm rất phiền
dậy thì đánh thức con tim
đó là em đã biết ghiền bờ môi

rồi em nếm trải sự đời
có khi cay đắng buồn vui một mình
có khi ngồi lượm chữ tình
săm soi từng chữ bóng hình của ai

nhớ đêm rồi lại nhớ ngày
nhớ chưa từng nhớ lòng cay đêm trường
dậy thì là tuổi dễ thương
sao em lại nữ đem buồn cho em

hẹn tình như không

đưa em chốn hẹn tình không
không bờ không bến mà lòng vẫn vui
đưa em đến chốn ngậm ngùi
coi như mình đã ngọt bùi sốt chia
lần về ướt hột mưa khuya
coi như mình đã xa lìa với nhau

chốn cũ

ở đây chốn cũ một thời
anh từng đã nói một lời yêu em
đã từng chân đất dính phèn
một thời hai đứa từng phen vui đùa

đã từng bắt ốc mò cua
đã từng sớm tối ngày mùa đợi trăng
đã từng ngủ núp thay mừng
đôi ta giữ lúa của chung hai nhà

từ ngày anh bỏ đi xa
còn em ở lại đời hoa muôn màng
bây giờ anh trở lại làng
làng xưa chốn cũ điêu tàn người đâu

mưa đêm tàn đông

mưa đêm từng giọt tàn đông
từng cơn gió giạt lũ giông gọi về
mưa trong hồn lạnh nào nề
nghe như tiếng khóc hồn tê nổi sầu

đời buồn ai biết bao lâu
mười năm hay nửa nổi rầu trăm năm
mưa đêm nghe ướt chỗ nằm
nghe trong xương tủy âm âm trở mình

thịt da ngày tháng buồn tênh
huống chi đông đã lạnh nghìn năm qua
mưa đêm từng giọt thiết tha
hồn tan nổi nhớ quê nhà nhà ơi

thời gian cách biệt bên trời
bước chân ngày cũ là người dừng đứng
phải chi ai đó ngập ngừng
thì con tim đó ý chừng còn nguyên

có đâu tim vỡ bình yên
có đâu lời hứa thành tên giết người
cạn lòng hạnh phúc đã rơi
cũng như tiếng nấc của lời trái tim

mưa đêm tiếng động quanh thềm
không gian như rộng cánh chim bạt ngàn
mạch máu chảy chưa tan
em ơi có biết đêm tàn vì sao

một ngày mơ sàigòn

một ngày mơ chút sàigòn
chút mưa chút nắng đâu còn đáng em
bao năm mất bóng người quen
đâu còn cơn gió gọi tên chúng mình

phố chiều lênh lênh làm thinh
sàigòn chạm mặt cái tình ngày xưa

sàigòn chợt nắng chợt mưa
cho tôi chút nhớ tình khuya dịu dàng
bây giờ nắng quái chưa tan
ta về chốn cũ lang thang một mình

trái tim buồn bã

oi trái tim xôn xao một thời
giờ lạnh ngắt như cây nước đá
nghe lời em tưởng đâu điều lạ
sờ ngực anh sẽ thấy hoảng kinh

bởi tháng năm đã nguội chơn tình
những hăm hở đã thành thất vọng
những đợi chờ ai đành mong ngóng
đã yếu xiu như cọng bún thiêu

mới hôm qua còn nói tiếng yêu
lời âu yếm còn lên cơn bão
mà hôm nay trái tim áo nảo
quên rộn ràng trong ngực thanh xuân

trái tim buồn nên trái tim câm
cả nhịp đập cũng không thềm đập
có một ngày trái tim ngáp ngáp
coi như tàn đời một kẻ tình si

buồn sao em cũng chỉ lần đi
trái tim khát trệt trầy khô máu
vốn thật thà sao em nói láo
chối tình bơ như chẳng bao giờ

nỗi buồn nào đã ngủ bơ vơ
trái tim rướm máu nên cạn tình tha thiết
anh cạn lòng vì trăm lần thua thiệt
nhớ cạn đời nên buồn bã ngàn năm

tình như lá vào thu

hôm qua lá vẫn còn xanh
mà nay lá đã phong phanh trở màu
nhuộm vàng như lá vừa đau
cỏ cây cũng bệnh lao xao trở mùa

ông trời chơi ác thấy chưa
huống chi em chi mới vừa chia tay
những lời nặng nhẹ lâu nay
anh xin trả lại một mai em dùng

rồi em vui vẻ với chồng
com ngon canh ngọt vừa lòng người ta
hay là em sẽ xót xa
nhớ anh đầy ắp ngày qua mỗi ngày

những lời cay đắng khổ thay
như trăm kim nhọn đâm hoài vào tim
bao năm chẳng có ngày yên
cám ơn em giết nỗi phiền ta mong

bây giờ có tiếc bằng không
tình ta đã chết đã chôn lâu rồi
“ví dầu tình bậu muốn thôi
bậu gieo tiếng dữ cho rồi bậu ra”*

cám ơn em giờ đã xa
lá thu đã nhuộm nắng tà đời anh
bước đi vào cõi chông chênh
coi như mình đã gặp ghềnh mười năm

*cadao

cuối thu

chiều đi bóng ngã xuống đồi
lá bay tuyệt vọng hồn phơi úa vàng
em đi bóng ngã mùa sang
lá thu chùng đã muốn tàn trên cây
rừng thu hiu hắt bao ngày
gió thu hiu hắt làm phai bóng chiều

thuở còn

ngày xưa cái lúc thuở còn
và em mười mấy tôi còn mười lăm
em còn đôi mắt lá rằm
vú vè ối sè vừa căng dậy thì

miệng cười cười điệu mím chi
gái mười ba đã biết mê trai rồi
tôi mười lăm tuổi trở mòi
nói câu đùa đẩy những lời dễ nghe

cũng tại cái nhánh bần gie
gió đưa đóm đóm lập lòe bay lên
vói tay bắt đóm trong đêm
em cười xúi dại leo lên nhánh bần

lơ ngơ tôi té cái rằm
xuống ao nước bắn đầy bùn lấm lem
em còn cười cợt chê khen
con trai gì tệ cho nên đáng đời

thuở còn phá phách rong chơi
hái trộm trái mận xoài rơi vườn người
một hôm thím bảy bác mười
xách roi hai đứa kêu trời van xin

bao năm vẫn nhớ cái tình
tình yêu con nít của mình của tôi
bao năm giông bão liên hồi
tóc xanh đã bạc cạn đời tử sinh

chấp nhận

nghe hoa hạnh phúc nở lời ái ân
đưa tay ôm hết mùa xuân
dù cho cay đắng trăm lần với ta
đã xem thế giới là nhà
năm châu là bạn em là người yêu
dù đời đau khổ bao nhiêu
thì coi như bóng mây chiều bay ngang

tôi cần. thơ cho em

tôi cần thơ gửi đến người
những gì xưa cũ em tôi giữ gìn
nụ cười mắt liếc môi xinh
những trang sách cũ ép tình mười lăm

đóa hoa phượng đỏ héo bầm
một trời kỷ niệm xa xăm thuở nào
tôi từng trốn học leo rào
còn em nói dối bụng đau tới kỳ

vậy mà thầy cũng cho về
hẹn em chốn cũ xinê mỗi lần
thầy cầu vườn nổi lang thang
tuổi mười lăm đẹp như ngàn sao đêm

tôi cần thơ gởi tình em
như trời như đất như tên một người
một người sưởi ấm lòng tôi
chia buồn khi khóc chia vui khi mừng

khi nào em lệ rung rung
thì tôi sẽ uống giọt lưng giọt đầy
rồi năm rồi tháng vòng quay
em mười sáu tuổi má hây hây hồng

thằng tôi chíp bụng đẻ lòng
quyết tâm của được làm chồng gái xinh
nhưng mà trời đất buồn tênh
cuối năm mười bảy em quên mất rồi

giận đời tôi giận cả tôi
niềm tin theo gió đi đời niềm tin
tôi cần thơ gởi cái tình
tình trai mười tám thất tình hôm qua

chiều cuối năm ngồi bên
ninhkiều nghe sóng vỗ

sóng vỗ bờ hãy cứ vỗ hoài
như con nước lớn rồng lênhենh mãi
như đời ta bập bềnh trôi xa ngái

chiều cuối năm nghe lòng cùng cạn đáy
đón người về sông nước buồn hiu
tiếng đời ta rớt xuống bến sông chiều

bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng bao nhiêu
trở về đây nhìn nước chảy liu riu
ninhkiều sáng trong đêm màu máu đỏ

ta lắng nghe triều lên con nước thờ
thịt da ơi còn nồng ấm thuở nào
trở về đây ngồi nghe nước chảy xôn xao

ở trời tây ta nhớ cànthơ non nao
nhớ đến nỗi như ai cầm dao cắt thịt
nhớ đến nỗi máu tuần hoàn chảy nghịch

mà giờ đây ta ngồi ngắm bến sông xưa
bao nhiêu năm còn cỗi đong đưa
xóm chài mờ mờ trong đêm tối

cô lái đò mỗi mòn theo sông nước đọi
áo bà ba phơ phất chuyển đò ngang
ta nhìn quanh cuộc sống đến ngõ ngàng

chiều cuối năm nhìn bờ kè xám nghếch
cá lòng tong rửa hoải con chuột chết
trôi bập bênh theo lượn sóng lêu bêu

ơi cànthơ ơi bến ninh kiều
bao thế hệ chập chờn theo lịch sử
hoài công thôi tâyđô giờ máu ứ

nắng chiều phai

phai đi một chút nắng chiều
gió ơi xin chút hiu hiu cho đời
bụi hồng mỗi cánh chiều rơi
chỉ còn sót lại nắng rơi muộn màng

tạ lỗi ngày về

ngày về cúi lạy đất đai
này ơn tiên tổ năm dài khai hoang
bao năm con sống lang thang
con giông lịch sử nặng mang suốt đời

từ khi con biết làm người
nhờ ơn tổ quốc nhớ lời mẹ cha
máu hồng thấm đất nở hoa
núi sông liền một sơn hà nghìn năm

nhưng mà lũ ác bất nhân
coi tình nòi giống muôn dân như thù

từ ngày ăn cướp mùa thu
chiều quê đã vắng tiếng ru mẹ hiền

từ ngày ăn cướp chính quyền
muôn dân trăm họ không yên một ngày

tội tình chi lắm điên say
mà quân khát máu đang tay giết người
bao năm như kiếp con dòi
sống trong cùng khổ một đời ngựa trâu

ngày về tạ lỗi liếp rau
liếp rau hoang phế liếp trâu vắng tanh
chỉ còn xiêu vẹo mái tranh
và cây vú sữa trơ cành chiều hôm

mưa rào cổng
trường hoàngdiệu

mưa hồi hải mưa tháng năm
mưa như trút nước vào hàng hiên ai
mưa em ướt chiếc áo dài
thân em bó sát thấm ngoài vào trong
tôi thẳng mặt nhìn trần

tội con gió nồm

tóc ai phơ phất nắng chiều
tóc bay trong gió phai nhiều hương thơm
tội ai tội con gió nồm
ngẩn ngơ chẳng dám ôm hôn tóc nàng
lại còn lóng ngóng bên đàng

cõi vô cùng

thương em từ cõi vô cùng
nhớ em từ cõi mịt mù con mê
từ ngày biết ở đi về
trái tim tha thiết tình quê nỗi niềm
cõi nào là cõi chung riêng
thì coi như đã chông chênh một đời
đêm mơ một bóng trăng soi
ngày mơ một chút nắng cõi ấm lòng
tình còn nặng nợ chờ mong
thương em từ cõi vô cùng em ơi

hồn giao thừa

tháng tận năm cùng hồn tháng chạp
ta ngồi tính sổ bảy mươi năm
gió thiêng thổi lạnh đời xa xứ
lạnh cả niềm riêng lạnh chỗ nằm

tuổi tác thân mòn viên đá cuội
suốt đời nước chảy vẫn còn tro
sống trong lịch sử người điên loạn
uống gió tàn đông lạnh bóng cờ

thử đếm niềm tin ngày trôi tuột
đêm toàn mộng mị bước giao thừa
hồn nhỏ giọt đời đau tan tác
khóc ngất trong vầng nguyệt quế thưa

từ tuổi buồn tên đời khô máu
đợi chờ nghìn kiếp giọt mưa sa
lòng ơi cạn đáy niềm bi thiết
úp mặt vào đêm mắt lệ nhòa

khóc đi đêm tối đêm trừ tịch
vuốt mặt núi sông khổ nạn này
đã qua nhiều bận mai già chết
những đóa xuân tàn lã tã bay

ta ngồi đếm tuổi trong cô độc
nhìn bóng lung linh dưới ngọn đèn
bảy mươi năm chẵn đời vô nghĩa
chỉ thấy mờ mờ cảnh trắng đen

thì ra lịch sử đau lòng nước
một kiếp nhân sinh dễ méo tròn
một kiếp con người như sâu bọ
năm cùng tháng tận gió từng cơn

ta đợi bao ngày bao tháng chạp
đợi hồn tươi lại phút giao thừa
ta mơ một buổi thanh bình mới
mai nở sân nhà như thuở xưa

chân dung em

ta vẽ em như cây cầu
cầu tre lắt léo làm đau chơn người
thân em mưa nắng một đời
sá chi nghe chán những lời khen chê

ta vẽ em như tên hề
đêm đêm bốn cột làm mê nộ cười
đau buồn găng gượng mua vui
màn nhung khép lại đời xui nỡ nùng

ta vẽ em mây chập chùng
lang thang vô định ngập ngừng lang thang
là tranh vân cầu mang mang
gió mưa mặc kệ chẳng màng tử sinh

ta vẽ em như người tình
gặp anh phớt tỉnh như mình chưa quen
đêm về anh ngủ mình ên
ôm hình bóng đó ướt nhèm chiêm bao

ta vẽ em gái má đào
đong đưa mắt liếc như dao cạo đầu
liếc ngang liếc dọc ngọt ngào
tên nào lỡ dại dính vào chết tươi

ta vẽ em bưởi năm roi
da thơm mùi ngọt cho đời lên hương
miệng người ăn thử đều thương
cắn em một miếng như đường mía lau

ta vẽ em cá bông lau
vẫy vùng sông hậu đục ngầu phù sa
giêng hai rồi tới tháng ba
tràôn đạingãi quê nhà có em

vẽ em hoa sứ thơm mềm
mùi thơm con gái làm phiền lòng anh
ngày mai xa cách sao đành
dù trăm năm nữa cũng dành chút hương

vẽ em một bóng trên đường
đường đi hiu hắt lòng vương nỗi sầu
em đi đâu em về đâu
mà hoàng hôn thấm trong màu mắt em

giỡn bóng chiêm bao

bao năm rồi giỡn bóng
chiêm bao giữa chợ đời
bao năm rồi mong ngóng
chỉ nhìn bóng mây trôi

cơn tình xưa mỗi mệ
nhét trong đầu trăm năm
tưởng tình xưa đã chết
nào ngờ vẫn sống nhần

nào ngờ còn mãnh liệt
như cơn bão mịt mù
như sóng thần oan nghiệt
tình ơi tình thiên thu

bao năm rồi xa cách
bao năm rồi oán trách
mỗi tình mềm như sương
mỗi tình còn vương vương

em đi trong mưa mau
anh về trong gió cát
con tim anh chết ngạt
thu vàng hoe xanh xao
mùi hương em phảng phất
như hương thơm thuở nào

ơi trời cao trời cao
biết bao giờ gặp lại
biết bao giờ ôm em
trong vòng tay yêu dấu

hỡi người yêu tuổi đậu
sao em tuổi con gà
mà không là con rắn
để anh trườn mát da
để anh mê mùi lạ
những lần yêu xót xa

bây giờ đêm chết tiệt
giật mình đã canh tư
mơ hồ nghe tiếng gió
gió gào trong giấc mơ

anh tội tình giỡn bóng
chiêm bao với chính mình
em cánh hồng bay bổng
vào cõi đời lên đên

cuộc tình nào mặn ngọt
cuộc tình nào như ốt
cay xé cả một đời
cay – xé – cả – một – đời
một đời giỡn bóng thôi

lượng máu vô
biên chảy thâm

đường như nắng đã phai màu
hoàng hôn chừng đã lao xao chưa về
tim còn nhồi máu cơn mê
cho nên tĩnh mạch đã chệch tuần hoàn

lượng tình mệt mỏi chưa tan
cho nên hôn vía lang thang một mình
đời còn một tiếng cười khinh
thì trăm năm nữa cái tình như không

phải chi một tiếng phải lòng
thì đâu đến nỗi lòng vòng nhà em
hoàng hôn rồi lại nữa đêm
nằm nghe lượng máu vô biên chảy thâm

vịn

là mây vịn gió ban trưa
là tôi vịn gió cho vừa đợi mong
sầu nghiêng nghiêng cả cõi lòng
tuổi thơ tôi đợi tôi trông ráng chiều
còn em đợi bóng nắng xiêu
rớt trên cành nhớ tiêu điều sắc mây

tha thứ&buông bỏ

bảy năm xiềng xích ngục tù
ngày về nhẹ hẫng bỏ thù sau lưng
coi như một kiếp sắc không
oan oan tương báo cái lòng nào vui
cho nên đừng xót ngậm ngùi
hãy buông bỏ cả một đời bình tâm

tỏ tình ngày xuân

đong đưa mắt liếc môi hồng
bước chân em động trong lòng của tôi
hôm qua trời nắng ui ui
mà nay nắng đã mừng vui chan hòa

nắng reo từng ngõ trước nhà
nắng hôn lên tóc trên tà áo em
dáng ai hình như quen quen
hình như năm mới lời khen rất gần

có chi lời nói ngại ngần
cô ơi chậm chậm kéo chân bước nhăm
bước nhăm viên sỏi đá dẫm
chân cô đau một tâm tôi đau mười

bao giờ em hiểu

khổ lòng là lỗi tại tôi
em bao giờ hiểu cuộc đời riêng mang
dù cho bóng nắng vừa tan
hoàng hôn vừa tắt hoa tàn kiếp hoa

bao giờ em hiểu lòng ta
mấy mươi năm vẫn mưa sa trong lòng
mùa xuân cứ ngỡ mùa đông
con tim vẫn lạnh vẫn lòng đêm đêm

khổ lòng ai gọi phải tên
như mang mặc cảm làm phiền người thân
bao năm cô độc lặng thầm
chỉ mong hết kiếp con tầm nhả tơ

khô lòng chỉ tại giấc mơ
tưởng hư là thực ai ngờ là không
gió phiền tự thổi mệnh mông
tình phiền tự cạn nỗi lòng quạnh hiu

hỏi mình em hiểu bao nhiêu
lời chê trách đó là điều rất đau
tôi ôm cô độc mai sau
coi như mình đã giết nhau một đời

gần mà xa

mỗi đêm cùng đắp chung mền
cùng chung mệm gối tự nhiên xa rời
cuộc tình này vốn chung đôi
nhưng sao ngăn cách một đời hở em

nhìn quanh em hãy nhìn xem
có ai không muốn ấm êm gia đình
nhưng mà em mở miệng xinh
là như giọng nói đóng đinh vô đầu

những lời như xoáy lòng đau
đau hơn viên đạn bắn sau lưng mình
bao năm nuốt khổ làm thính
bao năm giả bộ như hình không nghe

thằng con buồn bã đi về
ai gieo nỗi chán chường chê thế này
tại anh hay tại em đây
ai gây sóng gió ngày ngày không yên

không vui chút xíu quây liên
quây cho tới bến quên tên mới vừa
mỗi ngày sớm nắng chiều mưa
bao nhiêu năm đến bây giờ chẳng thay

gặp nhau đôi mắt mỗi ngày
bữa cơm giấc ngủ cả hai đều buồn
cuộc đời tình tội chi luôn
mà em cay đắng giận hờn mười năm

mười năm bóng tối lạnh căm
quay lưng chịu đựng nỗi gần mà xa
em đừng so sánh người ta
anh van em hãy để nhà bình yên

chuyện kể cuối năm

ngày cuối năm cùng lu gạo trống
chẳng chén cơm lưng cúng mẹ cha
huống chi thịt cá bày mâm rượu
mà đốt cây nhang vái ông bà

thằng em tìm việc tờ mờ sáng
giờ đã hoàng hôn chẳng bóng hình
con gái tuổi mười đi moi rác
còn thằng trai út bệnh nằm rên

chồng em đi trận nhiều năm trước
một cảng một tay gởi trái mìn
bao năm nghĩa vụ bên cambốt
nay thì lê lét mãi ăn xin

gia tài để lại chừng công đất
trồng rau lây lắt sống qua ngày
năm kia cán bộ đòi quản lý
bỗng chốc gia đình em trắng tay

nhà nước tuyên truyền dân làm chủ
mà sao làm chủ khổ hơn đòi
kêu oan bỏ tù giam mút chỉ
com ngày chẳng có cháo cầm hơi

làng tôi cô bác đều nghèo khó
cúi mặt quanh năm với ruộng phèn
làng tôi cán bộ đều giàu có
vợ đẹp con sang hiếp dân hèn

rất nhiều cô gái đã bỏ làng
rất nhiều cô gái lấy đảiloan
hôm qua trong số cô dâu ấy
tin đã chết queo ở đại hàn

cách mạng đâu rồi cắt mạng thôi
dân đen cổ ngắn chỉ kêu trời
con trẻ người già đang héo hắt
biết đến bao giờ giải phóng tôi

mời em hốt gió
ngày xuân

má thơm để gió hôn nhằm
môi thơm sao để âm thầm vắng tanh
tội cho em tội cho anh
hai ta đành tội sao đành vậy em

mùa xuân da mát tóc mềm
môi em tươi tắn bên thềm ước mơ
cứ như quên tuốt chữ ngờ
cứ quanh cứ quẩn lơ ngơ nợ tình

buồn cười cho cây trúc xinh
mà em vịn nhánh vịn cành làm duyên
mi cong mắt chớp đen tuyền
trong giây phút đó anh điên mất rồi

anh điên vì ở trên đời
tại sao lại có một người dễ thương
mời em hốt gió đầy hương
đưa tay em hốt miên trường ngày xuân

biết

cái thời mười sáu tuổi vừa biết yêu
biết mong biết nhớ biết liều
biết thương biết giận những điều trẻ con
cái ngày xưa ấy biết còn
biết trông biết đợi đến mòn con người

tuổi bảy mươi

rồi thì cũng tuổi bảy mươi
hôm nay ngày đó chào đời có ta
bỏ quên đâu thấy mình già
ba chìm bảy nổi phong ba đã nhiều

bây giờ tóc trắng bao nhiêu
mà phơ với phát gió chiều trắng đen
bảy mươi đủ cả sang hèn
lên voi xuống chó bon chen cả đời

bởi ta một kiếp con người
cái buồn mang nặng cái vui nhẹ hều
mở lòng hứng trọn bùa yêu
khi mười lăm tuổi thử liều rủi may

nhưng rồi vận số thờ dài
em mười sáu tuổi mê trai lấy chồng
ta mười tám tuổi ngó mong
thất tình đăng lính cho vừa lòng em

ngày đi ra trận đầu tiên
cái tên lính sữa sợ diên cả người
sau khi đánh trận xong rồi
hoàn hồn trở lại thấy đời nhẹ tênh

tám năm ba nổi bảy chìm
tám năm lính chiến như chim xa nhà
bảy năm tù cộng nửa ma
nửa người nửa thú thịt da dị hờm

ngày về ngơ ngác chiều hôm
nghe không gian lạnh gió hờn giatrung
bước ra khỏi chốn gông cùm
nhỏ nhoi số phận hồn run kiếp người

ngày về đâu ánh lửa soi
tối đen như tối ba mươi năm nào
ba mươi giặc cướp ào ào
như cơn gió độc thổi vào tháng tư

bỗng nhiên cả nước ở tù
từ con nít đến thầy tu cũng đều
đều ôm số phận lêu bêu
nổi đau khổ tận tiếng kêu nghẹn lời

rồi cũng quên thôi quên thôi
ta xa đất mẹ rồi bời hồn đau
tiễn ta có trận mưa rào
sàigòn yêu dấu thuở nào sao quên

còn đâu những bước chân đêm
cùng em tay nắm êm êm thiết là
vía hè lênh phồn hoa
giờ đây “chỉ thấy mưa sa”* lạnh lùng

ta đi đất khách chập chùng
cu-li là job từ bùn ngoi lên
được là đất lạ bình yên
từ ông tổng thống dân quèn như nhau

ngoái nhìn đất tổ mà đau
bao nhiêu năm đảng ác nào giết dân
oan khiên chồng chết mấy lần
máu xương nào chết mấy tầng nữa đây

bảy mươi tuổi đợi từng ngày
trông về cố quốc hồn quay quắt buồn
từng đêm giấc ngủ chập chờn
trong mơ tiếng mợ gọi hồn quangtrung.

nói với đêm giao thừa

hai mươi năm ta ở đây
còn bao năm nữa loay hoay một mình
hết đời chưa hiểu cái tình
theo ta từng bước mất hình quê hương

ngày đi mưa nắng dị thường
niềm hoang phế lạnh con đường tử sinh
mốt mai ai biết cho mình
sống trong bất hạnh cười khinh thói đời

một mình với đêm ba mươi
mềm môi với rượu cạn lời núi sông
ngày đi mặt đất trong lòng
ngày về đâu có mà mong trở về

hai mươi năm một giấc mê
còn bao năm nữa lời thề mới xong
ngoài kia gió xoáy mưa giông
lắm cơn bão dữ quay vòng đời ta

từ khi cách biệt quê nhà
chẳng nên cơm cháo chỉ là cháo cơm
từ lâu cuộc sống mỗi mòn
muốn san với sẽ biết còn với ai

đêm nghe tiếng gió thổi dài
nghe như lượng máu chảy hoài trong tim
một ngày nào đó lặng im
coi như đã hết nỗi chìm lênh đênh

thu tàn theo chớm
gió đông

thu chưa đầy tuổi đã tàn
lá chưa đầy tuổi đã vàng gió đông
đêm qua mưa gió bão bùng
rừng thu lá rụng muôn trùng lá thu

sáng nay trời trở sương mù
rừng thu chớm lạnh âm u núi rừng
nai vàng lững thững xuống ngàn
ngác ngơ đợi nắng nắng vàng chưa lên

nai vàng đợi nắng buồn tênh

thu chẳng đợi người

thu đi sao chẳng đợi người
con chim lá rụng bên trời quạnh mông
chiều đi mây héo nắng hồng
mà thu chẳng đợi tình không trở về

sương còn như ủ cơn mê
ôm quanh đỉnh núi nằm kề chân mây
thu đi chỉ mới mấy ngày
mà ta cứ tưởng hồn phai lâu rồi

muộn về một chút nắng ui
đã tan đi cả nửa trời thu xanh
buồn nào len lõi mong manh
sầu nào hực hắc mông mênh nửa chừng

đợi người đợi mỗi lá rung
cành khô lữ khóc mịt mù bóng thu
chiều nghiêng sương đã lên mờ
nai quên tiếng tác bên bờ suối quen

chút tình tàn thu

chao nghiêng chiếc lá tàn thu
rụng từ muôn kiếp rồi mù lòng ta
chỉ là mới thấy hôm qua
mà nay lá đã vàng pha sắc chiều

tình đời đông đếm bao nhiêu
cũng như cơn gió cuốn theo bụi đường
xót nhau một chút lòng vương
thì ời tình đã giông cương biệt rồi

gọi hồn chiếc lá đang rơi
tàn thu đâu muốn đâu mời gió đông
cho nên đời lá long đong
như tình ta đã mệnh mông cuối mùa

giận người quên tuốt tình xưa
nhớ người sót lại hương thừa ngày đi
giận người ờ giận làm chi
vết đau thành sẹo có khi đỡ buồn.

chỉ còn mình tôi

bao năm hồn vía mỗi mòn
cứ như vô định dòng sông chảy hoài
chảy từ muôn kiếp không phai
chảy từ nguyên thủy bào thai cội nguồn

mỗi đời một bóng trăng suông
nghìn năm núi khóc lệ tuôn đêm dài
còn chẳng gió gọi hồn ai
cho nên nỗi nhớ chiều nay rất buồn

mỗi lòng nhìn ánh trăng uơn
mà nghe tiếng động vô thường quanh đây
núi đêm nghe tiếng thở dài
từ trong vô thẳm hồn ai trở về

mịt mù sương ám mây che
rừng thiêng suối lạ nước se đá buồn
nhìn trời một khoảnh con con
không gian như hẹp chỉ còn mình tôi

một đời tình không

*tặng nguyệtmai

cám ơn em gởi chút tình
tình thơ nhỏ máu của mình của ta
cám ơn em mới hôm qua
câu thơ “ai biểu” mặn mà thấu xương

không đọc thì thôi đọc vương
tình thơ sao ác ác nhưòng dao găm
chỉ tội anh đã nhớ thầm
nhớ từ con chữ vang âm trong hồn

nhớ từ hơi thở mùi son
nhớ trong giấc ngủ vẫn còn hương thơ
cám ơn em tặng giấc mơ
mà trong suốt kiếp ta chờ mòn hơi

chờ mong một bóng hình thôi
nào ai có hiểu một đời tình không

còn rơi gối nằm

trên môi người nói cũng đành
trong tim người đã cái tình bẻ đôi
nói chi cũng chỉ một lời
lời đau đến nổi bời bời lòng ta

cũng đành người đã đi xa
nín chi cái nhớ lòng ta chín sầu
bao năm đây nghiêng cùng nhau
người ơi hãy bỏ một câu bận lòng

một mai đời có long đong
thì coi như đã bão giông đắm thuyền
cái tình nào lúc truân chuyên
có khi mang nặng nỗi phiền khôn nguôi

cũng đành hiu hắt người ơi
xót chi hương cũ còn rơi gối nằm

bữa rượu ở florida
với đặngkimcôn

cũng nôi tình phơ phát như nhau
ngươi hãy nhớ ngày hôm nay gặp gỡ
có mấy khi thằng phúyên thằng nambộ

cung tràn ly cho đầy ấp tình thân
dù không là ruột thịt trăm năm
nhưng tình bạn thật thà như cục đất

ngươi đừng sá chi chuyện đời được mất
chúng ta còn sau cuộc phong ba
hãy cùng nâng ly nhắc chuyện hôm qua

ta miền tây tháng tư dở cười dở khóc
ngươi lưu đầy dãi trường sơn chất ngất
ngày phá rừng đêm biệt cảm âm u

chế độ này coi dân tộc như thù
lịch sử khóc hơn bao giờ biết khóc
một màn đêm bao trùm đất nước

xưa giặc tàu giặc pháp ác như nhau
nhưng giặc cộng là vạn con dao
đâm điên cuồng vào trái tim tổ quốc

chúng đang khoét vào lưng dân tộc
mỗi ngày máu rỉ khắp non sông
ta và người nổi khổ đắng tận lòng

biết bao giờ voi đi niềm thống hận
hai ta đã từng xông pha chiến trận
coi tử sinh như uống cạn ly bia

coi tử sinh như sống ở thác dĩa
thì sá chi đạn thù thủng ngực
thì sá chi một đời trận mạc

bỗng thảng tư ghé đàn tan tác
để giờ đây hai đứa lạc bầy
nỗi hận này lũ cộng tính sau đây

này cơn đêm nay uống cho say
cho quên hết những ngày khốn nạn
dù sao hai ta vẫn còn may mắn chán

thay vì bỏ mạng cuối tháng tư
thay vì mất xác nơi ngục tù
ba mươi tám năm sau vẫn còn ngất ngưỡng

vẫn còn cụng ly vẫn còn cộng hưởng
uống đêm nay tới bến mới chịu đi

cõi không

ta về qua cõi không nào
niềm đau thiếu vắng trôi vào vườn mê
bước đi mà chẳng nẻo về

buông xuôi mà chẳng thấy kê bên mơ
gió không thổi đến bao giờ

mà không gian lạnh như tờ nghìn năm
bỏ qua biển khổ sông trầm
vọt lên một chút ánh trăng xuôi nguồn

lên bờ gõ một tiếng chuông
nghe trong vô lượng vô thường quanh đây
cõi không nào có một ngày

bài thơ đọc trước quan tài

*khóc lính già anh văn

tôi còn nước mắt nữa sao
khóc anh lệ đỏ máu trào con người
hồn đi phách cũng xa người
vân ơi hãy ngủ bên trời bình yên

ngủ say anh nhé người hiền
trải tâm với bạn con tim với tình
đời anh vui bóng ôm hình
mười năm tìm kiếm một mình cô đơn

thương anh bóng xế tuổi mòn
sống trong cô độc hoang hôn lạnh lùng
thương anh tình nghĩa muôn trùng
vòng tay ấm lạnh tặng cùng tha nhân

đời anh tổ quốc nghìn cân
nghiêng vai gánh vác mấy lần tử sinh
đã từng đem mạng sống mình
giỡn chơi với giặc cười khinh máu hồng

anh đi mộng ước mù trông
nhìn về cố quận then lòng thất phu
anh đi giọt đắng sương mù
niềm mong tan lũ giặc thù đành buông

anh đi thu lạ bất thường
trời thu hoang vắng trên đường anh đi
lá vàng đắp mặt cơn mê
anh đi thôi mãi không về nữa đâu

tôi còn nước mắt nữa sao
khóc anh lần cuối máu trào con người
bão đời thổi tạt bên người
còn đâu tiếng nói giọng cười tổ vương.

lục bát mới

ẢO ẢO NH

ta mơ
một cõi thanh bình
bao năm rồi hờ
cái tình trống trơn
tình người nhẹ tợ cọng rơm

THỰC

không tin
lại có những lời điêu ngoa
không tin
nhà chẳng có nhà
còn không tin có loài ma giết người

MỘNG

một đêm giấc mộng
nửa chừng
thấy đôi con bướm ngập ngừng
hôn nhau
còn ta hôn cái chiêm bao

DUỜNG NHƯ

nghe trong
giấc mộng
tiếng cười dòn tan
dường như cái giọng oanh vàng
nghe như tiếng hát của hoàng
hôn xưa

MONG CHỜ

đợi em
cho đến cuối thu lá vàng
đợi em
cho đến mùa sang
dù cho đợi đến đời tàn cũng ung

NHỚ MƯA

nhớ ơi
quê cũ mưa rào tháng năm
đêm mơ thấy ướt
chỗ nằm
tưởng đâu cái thuở xa xăm
quê nhà

TỈNH GIÁC

nửa đêm thức dậy
nằm im
nghe trong xương cốt rêm rêm
trở mình
tuổi già đến lúc làm thỉnh

GIẬT MÌNH

hình như tới tết
tụi mình bảy mươi
bạn già
từng ní
một thời
nhiều năm không gặp nói chơi
giật mình

TRÁI TIM

mỗi người
có một trái tim
khi vui đập mạnh khi buồn nhói đau
khi tim không đập
thì sao

THUA

được thua đâu có lạ gì
nhưng thua
mà được có khi
mấy người
đời là một giấc mơ thôi

ĐỪNG NÓI NGHE EM

em đừng nói nữa anh đau buốt lòng
sợ tình
cắt đứt
cho xong
dây dưa chi mãi
hai lòng đều đau

CHỌN

đương nhiên tới tuổi
chọn tình
chọn
cô con gái
mà mình nhớ thương
ai đi chọn cái ba sườn

HẾT

vết thương sâu hoắm
chẳng lành
ta như chiếc lá lìa cành
cuối thu
cạn đời như đám mây mù

LÀNG XƯA

sông xưa
làng cũ
về thăm một chiều
bóng đời ngã xuống liêu xiêu
bước chân lên bóng
trăm điều
tình
đau

HỒN TA

hồn em lăn mãi lăn đi một mình
ngày nào
dừng lại trang kinh
nghe trong tâm thức giạt mình
ngộ không

SÀU RIÊNG

sầu riêng
ôm hết làm chi
em mười mấy tuổi tình si chín muồi
còn gì cái tuổi
để vui

TÌNH NHƯ

đời như
chiếc áo
phong phanh kẻ nghèo
tình như
chiếc lá bay vèo
trong cơn gió lộng cuốn theo
bụi mù

MỘNG DU

nửa đêm thức dậy leo lên
nóc nhà
lại còn cất tiếng hát ca
sáng ra tỉnh dậy
là ta cười trừ

ĐỪNG NÓI LỜI NÀO

đắn đo rồi mới tỏ tình
lỡ em
không chịu
thì mình làm sao
tốt hơn đừng nói lời nào

HÌNH NHƯ

hình như
bóng nắng vừa tan
hoàng hôn vừa tắt vội vàng đi chơi
hình như chạng vạng
xuống đồi

SAU LƯNG

trước mặt
là một con đường
sau lưng là gió là sương kiếp người
ngày mai
chưa chắc sống đời

THÁNG GIÊNG NON

tháng giêng non
ngựa
ngựa tình
hồn anh bát ngát trên mình
nắng em
ngực ai đòi núi đã thềm

GIỌT NẮNG THÁNG GIÊNG

tinh khôi
giọt nắng
trong ngần tháng giêng
em về
nón lá che nghiêng
ôm mộng
vạt áo làm phiền dạ anh

NHẪN CƯỜI

hột kim cương
bự
giết đời thằng trai
em đeo
nhẫn cưới nặng tay
còn tôi đeo nặng đắng cay một đời

CHẤM DỨT

thế là
chấm hết nghe em
mười năm cam chịu bao phen bực mình
mười năm
cuộc sống cực hình

NGÀY NÀO

tình đen như cái đêm đen
ngục tù
tình đời cay đắng thiên thu
ngày nào tình đã làm ngu
chúng mình

TÌNH ĐẦU

cái ngày
ta tuổi
mười lăm
một hôm bỗng thấy lòng lâm râm buồn
cũng tại
con nhỏ hớp hồn

CHÙI MÉP

chồng say mê gái
thì
tình cũng vơi
đừng mong chi nữa em ơi
đàn ông ăn vụng mép chùi
sạch trơn

HÃY ĐẾN BÊN ANH

ngoài kia
gió lạnh
thổi lửa
em yêu hãy đến anh chữa
nặng quen
trước tiên em hãy tắt đèn

CHÚT BUỒN LÂY

buồn lây
buồn lắt một mình
buồn sang cái bóng cái hình
của ta
nỗi buồn quê cũ càng xa

GIỌT LỆ VIỆT NAM

long lạnh
giọt lệ vừa rơi
từ trong giọt lệ là lời lặng câm
biết bao
giọt lệ khóc thầm

VÔ THƯỜNG

tháp đôi
newyork
chợ trời
chỉ trong giây lát tiêu đời tháp đôi
vô thường
là cái quanh tôi

KIỆP PHÙ SINH

nhái bầu đi ăn giỗ về
lội ngang cái đìa
bên cạnh luống rau
cá lóc
rình sẵn
đớp mau

RỒI CŨNG ĐI QUA

trách tình
rồi cũng đi qua
yêu em
đừng trách chửi cha cái tình
trách ai
cũng tại chúng mình

NIỀM RIÊNG

đêm nằm nghe thở dịu dàng
nghe sâu thăm thẳm
muộn màng
tiếng đêm
lòng sầu cạn đáy niềm riêng

SẼ VỀ

sẽ về
sẽ về
sẽ về
hồn thiêng tổ quốc lời thề trăm năm
sẽ về đâu
hỡi việt nam

NẮNG GIÓ

gió hiu hiu
nắng ui ui
đợi em suốt kiếp
niềm vui khô cạn
đi rồi là bóng
biệt tăm

LỜI RU

ru em
trắng chết muện màng
hồn trắng lẳng đẵng bên ngàn đầy thu
đêm
đêm
gió thổi sương mù

MẮT

một con mắt nhắm nhìn đời một con
một mai
biết mất hay còn
bể dâu hằng bữa
đã
mòn con người

BẮT ĐẦU

từ sơ sinh
nở
tế bào uyên nguyên
một ngày châu lục nổi lên
càn khôn
khép lại nỗi phiền trăm năm

GỌI

đêm
đêm
nghe gió trở mình ngoài hiên
gọi thầm tên thầm gọi tên
gọi em
gọi cả nỗi phiền lụy nhau

THÁNG TƯ BẢY LĂM

nghe đau tiếng hát ầu ơ
mẹ hiền
là đêm
đêm tối ba miền
đất nung máu đỏ sôi mềm tuổi thơ

MÙ

thật tình có thấy gì đâu
mà ngờ
mắt nào nhắm
mở
ngu ngơ
gọi em thẳng thốt gọi mờ con người

VÁC TÌNH

mây về
ôm gió lang thang bên đời
chữ tình nặng lắm
em ơi
nghìn cân vác nổi một lời
cũng buông

HÀNỘI HUẾ SÀI GÒN

bao năm
hànội tôi tắm mịt mờ
khổ thân đời huế ngục tù
sài gòn
khóc ngất lệ mù việt nam

TRÔI

* gởi thiếukhanh

mênh mông
mênh mông
hồn ta mênh mông
trôi hoài trôi hoài hư không
niềm đau thôn tận trong lòng
buốt đau

GIỌT NƯỚC

thử nhìn giọt nước chia hai
sinh thành
hồn chìm vào cõi mênh mộng
nghe cơn hồng thủy
âm thanh
mỏi mòn

TẮT NGÚM

làm sao hiểu nổi
bộn bề
dấu than
còn như tắt ngúm tro tàn
đời ru tiếng gió nước tràn bờ khe

THƠM LỪNG

* tặng lêvăntrung

ngủ quên
trên cỏi mây hiền
mơ màng thấy cả bầy tiên cỏi quần
hình như
cái đó
thơm lừng

THỬ

thử thời
thử vận
thử xem
số xui tận mạng lắm lem cả đời
từ ngày em bỏ cuộc chơi

ĐẠI NGÃI

lòng tong
cá chột lên bờ
để con cá cháy bây giờ đi
đâu
chiều buồn đạingãi
vinh râu

THẤY BÓNG CHẲNG HÌNH

chữ tình
là
nghĩa đau thương
hiếu tận cùng lẽ vô thường tử sinh
em ơi
thấy bóng chẳng hình

KHÓC CƯỜI

khóc
tuổi thơ
khóc
kiếp người
từ đâu tiếng khóc gọi mời nỗi đau
khóc là cười chẳng được sao

ĐI VỀ

cuối cùng
ta cũng đi về
về nơi yên tĩnh bốn bề lặng yên
về nơi
không nổi không chìm

PHÂN VÂN

ngày về chân bước
ngập ngừng
muốn quay trở lại lòng khùng
cái tâm
như là từng bước phân vân

THÂN THƠ

thân thơ
hồn chết một chiều
thân thơ
thơ thân
trăm điều hôm qua
bao năm đã mất quê nhà

YÊU CỠ CHỪNG

dịu dàng em nở đóa hoa
thơm lòng
tình là tình của người dung
yêu là
yêu của cỡ chùng trăm năm

CHÍN MUÔI

thử coi tình điệu
bao lâu
thả giấy thương nhớ từ đầu tới
đuôi
gặp em tình đã
chín mười

NHỚ

nhớ quay quắt
nhớ lạ lùng
nhớ em đến nỗi trí cùn óc khô
nhớ em
chết
cũng đội mồ

MỘT ĐỜI LOANH QUANH

một ngày đi đứng
và ngồi
loanh quanh chỉ có một đời
loanh quanh
bước ra không khỏi chính mình

GIÓ LOẠN

gió từ
địa ngục thổi lên
u minh
tan tác lênh đênh côi trần
sá gì
một kiếp phù vân

ĐỜI EM

đời em
là đóm lửa soi muộn màng
đời em
cơn gió lang thang
bay trong cùng tận cơ hàn trăm năm

CŨNG LIỀU

tuổi
mười ba
tuổi dậy thì
em mười ba tuổi biết gì
là yêu
thế mà em dám đánh liều

TANG TÌNH

trách em một bữa vô tình
trách anh một bận
tang tình
tình tang
làm chi để khổ tang tình

NHÌN

mẹ sanh hai mắt
để nhìn
mà ta
nhìn mãi chẳng nhìn thấy đâu
nói chi nhìn
thấu nỗi đau

HẠT BỤI TRONG KINH

đọc ngàn trang sách
làm gì
xếp trang sách lại quên đi
chính mình
ta là hạt bụi trong kinh

TỎ TÌNH

“yêu em
từ thuở
mẹ về với cha”
bây giờ anh mới nói ra
là anh rất muốn làm cha
con mình

TA

bước ra từ cõi
vô minh
chết từ trong cõi hữu hình thế gian
ngày mai
hạc nội mây ngàn

KHÔNG

không
từ trong kiếp phù sinh
có không
từ kiếp tượng hình thai nhi
sinh ra
sao chẳng cười khi

EM HUYỀN MỘNG

em còn mơ nữa chiêm bao ban ngày
giấc mơ
còn đọng
hương cay
nụ hôn còn đọng lưỡi say môi nồng

NỤ HÔN ĐẦU

tặng
đời em
chút nghe cung
dấu yêu hôn nọ cái hôn ban đầu
trăm năm
hồ dễ quên đâu

HỎI RÂU

soi gương râu cọng
trắng
đen
sờ râu bao tuổi
bao phen nổi chìm
mà lòng giống bão chưa yên

CƯỜI KHINH THÓI ĐỜI

giọt buồn
chảy xiết mông mênh
xôn xao số phận cười khinh
thói đời

MỘT MÌNH

đêm muộn màng
ngày vội vàng
lêu bêu chiếc bóng thời gian
cuối mùa

KIỆP NGƯỜI

nửa đêm tỉnh giấc ở trần
nằm yên gió tạt
mộ phân
lạnh
run

QUÊ HƯƠNG

ta về quê mẹ tối tăm mịt mù
chỉ còn
một bóng
trắng lu

KHÔNG YÊN

hình như
cái nhớ nó phiền
bản thân trong dạ không yên
tại vì

TẠI SAO

thia lia quen chầu
thảnh thơi
còn ta quen chầu một đời
không
vui

CHỊU THUA

dỗ dành em
mấy canh
dài
vuốt ve tới sáng ngày mai chưa hòa

NGHI NGỜ

một mai
sông cửu
cạn dòng
là em chưa chắc một lòng
với anh

HỎI AI

bao năm quê cũ một phương đồ lòn
ngày mai
nước mất hay còn

VÔ THƯỜNG

sáng nay còn gặp
bạn già
chiều nay
bạn đã thành ma xứ người

TRĂNG CHẾT

một đêm
trăng chết trên giường
sáng ra
thức dậy soi gương trăng mờ

LẤY ĐIỂM

đỗ dành em
là cái tình
vuốt ve
là chút yêu mình mình ời

CÔI CHẾT

1-

một ngày khi tỉnh
khi mê
lòng trong thanh thản
đi về
lặng yên

2-

ném đi cái nặng triền miên
trong lòng
nhẹ nhàng cất bước
thong dong

3-

bến mê
đã cũ
giấc nồng đã tan
vứt đi cái mộng
son vàng

TÁI SINH

một mai vào
kiếp luân hồi tái sinh
em ơi
hãy tự dọn mình

BÊN KIA

chập chồn chân bước
bên kia
sẩy tay chân bước vụng về
về đâu

NƠI ĐÂU

a-
chỗ nào
là chỗ vắng không
nơi nào là chỗ trong lòng
không yên

b-
ta muốn
một chỗ không phiền
nơi không không có là tiên
trên đời

c-
mốt mai
chối bỏ làm người
làm con mây trắng công hoài
gió trắng *

d-
chẳng là
con
chẳng là
thằng
chỉ làm hạt bụi trong ngàn kiếp sau

* ý thơ nguyên công trứ

BẰNG KHÔNG

có không
không có
cũng đành
trăm năm ai biết có dành tình không

CŨNG ĐÀNH

cũng đành mượn gió
rằng thu
đọc câu thơ cũ lời ru
rất buồn

LỜI NÀO

một lời cũng đủ làm đau
huống chi suốt kiếp cãi nhau
sớm chiều

CHI TRỜI

quay lưng
là đã thay lòng
em thề cạn biển mòn sông
chi trời

TỘI TÌNH LÀ EM

đi qua đi lại bẹo hình là em
có đui con mắt
cũng
thèm

BAT

Lâm Hảo Dũng

Ba nhánh tâm hồn trong
“CÔI TÌNH MONG MANH”

Nhà thơ Trần Phù Thế một tên tuổi không mấy xa lạ đối với bạn đọc yêu thi ca nhất là những anh em bạn bè văn nghệ cùng một thời đồng hành với anh tại miền Tây sông Cửu.

Với khuôn mặt hiền hòa, đôn hậu nhưng ẩn chứa một trời mơ mộng và hồn thơ đã phát khởi sớm vào đầu thập niên 1960. Sau những năm gian khổ của đời lính chiến, những ngày tháng bị giam cầm khi miền Nam sụp đổ, nhà thơ lúc bước khỏi ngưỡng cửa lao tù lại phải đối diện với nỗi đau khổ dày xéo tâm hồn mình, khi người bạn đời đã rẽ sang hướng khác.

Con đau chất ngất ấy không thể diễn đạt trong đời thường mà chỉ in đậm nét trong thi ca anh. Thế nhưng trong giọng thơ anh nỗi đau vẫn là nỗi đau nhẹ nhàng như vết thương cứ ngỡ trầy xước bên ngoài cơ thể nhưng lại rõ máu trong lòng suốt phần đời còn lại.

“Ngày ra tù ta về ra đứng trước sân - Nghe mẹ nói con vợ mày đi biệt - Hai đứa con ba bốn tuổi làm sao biết-

Lỗi ba đi tù hay lỗi mẹ còn son (Giỡn bóng chiêm bao - Chuyện đời ta).

Trần Phù Thế đã có hai thi tập được ấn hành tại hải ngoại. Giỡn bóng chiêm bao in năm 2003 và Gọi khan giọng tình in năm 2009. Cả hai cuốn đều do Thư Ấn Quán xuất bản. Trần Phù Thế một đời dâng hiến cho thi ca, anh vẫn liên tục sáng tác khá đều tay. Thơ anh bay nhảy - những con chữ (theo cách gọi của anh) phiêu diểu bay lượn như dòng sông Bassac chảy qua quê hương Đại Ngãi một cách êm đềm theo năm tháng.

Ở tuổi thất thập cổ lai hy, người già nhưng tâm hồn vẫn trẻ, “cõi tình mong manh” của Trần Phù Thế mượt mà ngọt ngào. Thắc mắc của tác giả có tính cách cá biệt nhưng là nỗi ưu tư chung của mọi người. Cái gốc của khổ đau mà tôn giáo nào cũng vạch lối soi đường ngõ hầu hướng dẫn chúng sinh kinh qua sự khổ.

“ôm hình từ buổi sơ sinh - từ khi tiếng khóc bình minh cuộc đời – bóng hình là một trên đời – đừng ai chia cắt tách rời hai nơi – bóng hình là máu thịt tôi (BHL MTT).

Thể xác và linh hồn ngôn ngữ dùng để diễn đạt hai phần căn bản của một con người. Bóng và hình, một cách ví von như xác và hồn. Hai vật thể không thể tách rời. Trong thi ca chúng ta vẫn xử dụng những đơn từ mà khi ghép lại ý nghĩa biến đổi một cách thanh thoát, linh động hẳn lên

Nắng – Mưa, Gió – Trăng, Mây – Nước, Hoa – Lá, Anh – Em, Vợ - Chồng... Thiếu chúng thi ca sẽ kém phần thi vị chăng?

Một ẩn dụ hay là sự mệt mỏi trong cuộc sống của thế

kỷ 20 bước sang thế kỷ 21, con người chấp cánh cùng với hỏa tiễn, phi thuyền, điện toán, mà thế hệ già như Trần Phù Thế chắc sẽ đứng bên lề:

“Ta đứng bóng nằm

Ta ngã bóng khóc

Ta đi bóng mệt

Ta nằm bóng tan

Ta ngủ bóng tàn”

(Bóng và ta)

“Trăm năm bóng chẳng theo hình – Ngàn năm bóng vẫn một mình cô đơn”, TPT một bóng đi tìm hình và tìm đến bao giờ?. Trong nỗi mông mênh cô quạnh, nhà thơ run rẩy theo nhịp tim đau nhức và vẫn thao thức, vẫn mong chờ dường như không tách rời khỏi tâm hồn tác giả, cho dù đôi khi nguyên ủy của vấn đề đến từ bằng hữu.

“Con tim đã mỏi chín chiều -Nằm nghe lượng máu ít nhiều già nua” (BTĐCCNNĐ)

hoặc “Này em kiếp sống phù vân - đầu thai trở lại khóc phản đối gian”

(Lửa đời)

Khát vọng lúc nào cũng chất ngất, nhà thơ “thèm cơn nước lũ, tình người dẫu em, trời xanh nắng ấm “và bất ngờ tác giả ước ao được ôm ấp mọi ưu phiền của thế gian. Trái tim tác giả quả độ lượng không ngờ.

Cuối cùng là một tình yêu gần bó, tình yêu thiêng liêng cao quý nhất của con người – đó là tình mẫu tử:

“Thèm nghe tiếng hát mẹ ru

Tuổi thơ xa lắc mịt mù tuổi thơ

Bây giờ chỉ có giấc mơ

Mới mong nghe được tiếng hò Hậu Giang”

(Thèm)

Còn nỗi vui nào hơn khi gặp lại bằng hữu nơi xứ

người vì trong mỗi con người Việt Nam chúng ta vốn dĩ đã phân ly từ thuở khởi nguồn lập quốc:

“Ta thương người thương thật thương thà

Người thương ta tánh hiền chơn chất

Người miền Trung ta Nam bộ và

Từ đó ta người tình thân thuộc

Người tên lang bạt đến miền Tây

Giọt nước Cần Thơ người uống mãi

(Uống rượu với Lê Đ B ở SJ)

Bản chất hiền hòa của con người Nam bộ lại được thể hiện qua những ước muốn đơn sơ thuần hậu. Dòng sông Cửu khi chảy ngang quê hương anh đã chuyên chở phù sa từ thượng nguồn ,mang theo những tổ chất màu mỡ, tài nguyên phong phú về thủy sản. Nhưng có ai biết con sông được xem là mạch máu chánh của miền Tây đã quỳen hương vị linh thiêng, huyền bí của ngọn Thất Sơn Châu Đốc và cũng chính nơi đây phát sinh ra hai tôn giáo mà dân chúng miền Tây không thể nào không ghi khắc: Phật giáo Hòa Hảo và Phật giáo Bửu Sơn Kỳ Hương (đạo Hiếu Nghĩa)

Anh linh của vị khai quốc công thần Thoại Ngọc Hầu vẫn chiếm một vị trí quan trọng trong tâm hồn người dân Bảy Núi.

“Đời anh cục đá bên đường - Bước chân ai đạp ai thương cũng đành - Còn em em có vì anh - Nâng niu cục đá xoa lành vết thương” (Anh như cục đá)

Một ý tưởng có ngây ngô nhưng bày tỏ trọn vẹn sự chân thành?

Có những câu thơ đẹp, thiết tha trong trái tim tan vỡ chảy ngập ưu phiền

“Thịt da ngày tháng buồn tênh - Huống chi đông đã lạnh nghìn năm qua.” (mưa đêm tàn đông)

Tình quê hương chợt ẩn chợt hiện pha lẫn chút tình

yêu nam nữ luân lưu hải hòa không bao giờ thay đổi.
“Nhớ ơi quê cũ mưa rào tháng năm – đêm mơ thấy
ướt chỗ nằm – tưởng đâu cái thuở xa xăm quê nhà.”
(Nhớ mưa).

Hoặc đôi lúc băn khoăn.

“Được thua đâu có lạ gì – Nhưng thua mà được mấy
khi có người – Đời là một giấc mơ thôi.” (thua)

Trong quất quay xốt xa lại có điều chi hối tiếc?

“Sông xưa làng cũ về thăm một chiều

Bóng đời ngã xuống liêu xiêu

Bước chân lên bóng trăm điều tình đau” (Làng xưa)

Những câu sáu tám, ba câu hàm súc vô vãn:

“Hồn em lặn mãi lặn đi một mình

Ngày nào dừng lại trang kinh

Nghe trong tâm thức giật mình ngộ không” (Hồn em)

Chen lẫn với những câu thơ tình đẹp là những bài cảm
nhận về thân phận con người trong tâm thức đầy nỗi
xót xa:

“Hình như bóng nắng vừa tan

Hoàng hôn chưa tắt vội vàng đi chơi

Hình như chạng vạng xuống đời” (Hình như)

và

“Buồn lây buồn lất một mình

Buồn sang cái bóng cái hình của ta

Nỗi buồn quê cũ càng xa” (Chút buồn lây)

Nỗi nhớ dị kỳ, bộc phát như trái phá, tác giả ngộ
ngôn:

“Nhớ quay quắt nhớ lạ lùng

Nhớ em đến nỗi trí cùn óc khô

Nhớ em chết cũng đội mồ” (Nhớ)

Từ “Khóc là cười chẳng được sao” đến “Về nơi không
nỗi không chìm” chúng ta bắt gặp những câu khi đọc
xong phải thần thờ suy ngẫm. Tác giả trải nghiệm 70

năm đời sống, vinh dự, hoan lạc, chắc không nhiều
nhưng buồn đau phải đầy ắp tâm hồn.

“Đọc ngàn trang sách làm gì

Xếp trang sách lại quên đi chính mình

Ta là hạt bụi trong kinh”

(Hạt bụi trong kinh)

Chúng tôi không thể trích hết được những bài thơ
tranh đẹp, hy vọng các bạn đọc tìm đến “cõi tình
mong manh” để thưởng lãm

“Sáng nay còn gặp bạn già

Chiều nay bạn đã thành ma xứ người”

(Vô thường)

hoặc

“Một ngày khi tỉnh khi mê

Lòng trong yên lặng đi về lặng yên”

(Cõi chết)

Hay như nổi lòng Nguyễn Công Trứ chắt ngắt cơn
phiền toái sau những thăng trầm trong cuộc sống, từ
quan bước xuống thành thứ dân. Ý niệm đổi thay
trong cuộc sống có là sự khởi động theo tư tưởng tìm
sự an - nhàn của Lão Trang hay phảng phất phong vị
thiền.

“Một mai đừng để làm người

Làm con mây trắng cống hoài gió trắng

Chẳng là con chẳng là thằng - Chỉ là hạt bụi trong
ngàn kiếp sau”

(Cõi chết).

Trong 99 bài lục bát mới, làm theo thể phá cách, TPT
múa bút, chuyển đổi câu mở đầu bằng câu tám chữ
thay vì câu sáu chữ như thông lệ và những câu sáu
tám lại có dịp bay nhảy lên xuống mỗi đoạn tùy theo
cảm xúc của mình. Như một giọng hát ngân dài ngắn,
trầm bổng, luyến láy để chuyển tải lời ca, nốt nhạc

đến tâm hồn người thương ngoạn.
“Đời như
Chiếc áo
Phong phanh kẻ nghèo
Tình như
Chiếc lá bay vèo
Trong cơn gió lộng cuốn theo bụi mù” (Tình như).
Hoặc câu sáu chữ yêu vận theo khuôn mẫu cổ điển:
“Em đừng
Nói nữa
Anh đau buốt lòng
Sợ tình cắt đứt cho xong
Dây dưa chi mãi
Hai lòng đều đau” (Xin em đừng nói)
Hay thay đổi vị trí của câu tám chữ khi mở đầu:
“Sông xưa
Làng cũ
Về thăm một chiều
Bóng đời ngã xuống
Liêu xiêu
Bước chân lên bóng
Trăm điều tình đau” (Làng xưa)
Hoặc ngắt đoạn trong câu sáu mở đầu thành ba phiên
đoạn:
“Long lanh
Giọt lệ
Vừa rơi
Từ trong giọt lệ là lời lặng câm
Biết bao giọt lệ khóc thầm” (Giọt lệ Việt Nam)
Chỉ hai câu sáu tám, tác giả “phù phép” biến đổi:
“Con chim nó gọi bạn tình
Còn ta gọi bạn
Một mình

Tàn hơi” Tàn hơi).

Trong hai câu này nếu muốn, tác giả có thể tung hứng:

“Con chim

Nó gọi

Bạn tình

Còn ta

Gọi bạn

Một mình

Tàn hơi”.

Chúng tôi chỉ đơn cử một vài thí dụ trong cách gieo vần đặt câu theo thể lục bát của Trần Phù Thế. Thể thơ này đã được một số tác giả và vài tạp chí văn học hải ngoại giới thiệu. Trong đó sự xếp đặt hai câu sáu tám rất tân kỳ và lời cuốn, miễn sao phù hợp với ý tưởng, vần điệu. Nhà thơ là người bỏ hạt gieo trồng theo phương pháp nào tùy theo cảm hứng.

Một số tác giả lại khéo sử dụng những ngôn từ đầy tính ẩn dụ.

Có người bất giác ví von, lối “ngắt chữ” này đôi khi đọc lướt qua cứ ngỡ là thơ hai - ku của Nhật Bản.

Đến đây, chúng ta mới cảm nhận được sự vi diệu của thể thơ lục bát. Nguyễn Du với “Đoạn trường tân thanh” đã đưa lục bát lên vị trí cao nhất của nền văn chương Việt.

Những câu: “Cỏ non xanh rợn chân trời – Cành lê trắng điểm một vài bông hoa” hay “Rừng thu phong đã nhuộm màu quan san..”. Trác tuyệt vô cùng.

Quê hương và người tình – khung trời kỷ niệm là mái trường thân yêu thuở học trò. Cái thời mà Huy Cận đã viết những câu đậm đà, băng khuâng phả trong hương tình dào dạt:

“Một hôm trận gió tình yêu lại

Đứng ngẩn trông vời áo tiểu thơ”

Cần Thơ được mọi người mến yêu tặng cho mỹ danh Tây Đô. Vị trí nằm giữa các giao lộ chánh nối liền qua các tỉnh Hậu Giang như Cà Mau, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Vĩnh Long và từ Cần Thơ dẫn đến Châu Đốc, tỏa ra các ngã về Rạch Giá, Hà Tiên. Cần Thơ thời Trần Phù Thế cấp sách là trung tâm duy nhất có các khóa thi tú tài I, tú tài II. Nam nữ học sinh đổ về cùng khoe bản sắc nơi mình sinh sống qua những đặc thù về ngôn ngữ, cá tính. Vẫn không thể quên được Ninh Kiều, nơi thường lăm cho khách nhàn du tại tỉnh thành hay các nơi khác đổ về.

Và Trần Phù Thế:

“Tôi Cần. Thơ gửi tình em
 Như trời như đất như tên một người
 Một người sưởi ấm lòng tôi
 Chia buồn khi khóc chia vui khi mừng”
 (Tôi Cần. Thơ cho em)

Hoặc ai hoài hơn:

“Ơi Cần Thơ ơi bến Ninh Kiều
 Bao thế hệ chập chờn theo lịch sử
 Hoài công thôi Tây Đô giờ máu ứ”
 (Chiều cuối năm ngồi bên Ninh Kiều nghe sóng vỗ).
 Phiên khúc tình yêu thoang thoang như vỗ về như mời
 mọc, hồn thơ giấy mới trong trắng biết ngần nào.

“Tháng giêng non ngửa ngửa tình
 Hồn xuân bát ngát trên mình nắng xuân
 Em về buổi ấy phù vân
 Tinh khôi giọt nắng trong ngần tháng giêng”
 (Tháng giêng non)

Dâu bẻ đời người, Trần Phù Thế đã từ thua thiệt sang
 mát mát hương nồng ái ân, thân phận là thân phận
 chung của thế hệ trai thời đó nhưng cách biểu hiện có

khác nhau tùy theo tình huống của mỗi cá nhân. Chuyện đời bảy mươi của tác giả như bản tường trình, một sơ yếu lý lịch trong đó gian truân là điểm nổi bật. Trước khi từ giã trần gian đây hệ lụy, tâm tình vẫn chảy một dòng xuôi về quê nhà xa thăm.

“Bảy mươi tuổi đợi từng ngày - Trông về cố quốc hồn
quay quắt buồn - Từng đêm giấc ngủ chập chờn -
Trong mơ tiếng mớ gọi hồn Quang Trung. (Tuổi 70)

Lại ngại ca mùa thu, mùa thu lòng người, mùa thu
cuộc đời sao không là mùa thu xuân thắm, mùa hè rực
rỡ. Thu mang theo ý nghĩa thơ thần, man mác buồn.
Đã vậy nhà thơ lại van vãn, nuối tiếc

“Thu chưa đầy tuổi đã tàn

Lá chưa đầy tuổi đã vàng gió đông

Đêm qua mưa gió bão bùng

Rừng thu lá rụng muôn trùng lá thu”

(Thu tàn theo gió chớm đông)

Tác giả có nhiều thắc mắc, nhiều câu hỏi thật. Từ
“Hỏi người người sẽ về đâu – Còn ta về chỗ nông sâu
dò tìm - mong manh hỏi người” hay “Thức cùng đêm
tự hỏi mình – sống bao nhiêu tuổi mà tình vẫn không
– thức cùng đêm”. “Bao năm quê cũ một phương – Đò
lòm ngày mai nước mất hay còn – Hỏi”

hoặc đến:

“Tôi còn nước mắt nữa sao?

Khóc anh lần cuối máu trào con người”

(Bài thơ đọc trước quan tài – khóc Anh Văn)

Trong hai tập thơ trước “Giờn bóng chiêm bao và Gọi
khan giọng tình” nhất là trong “G.B.C.B” nhà thơ họ
Trần đã sử dụng nhiều phương ngữ Nam bộ thật điêu
luyện, mặc dù nhiều ngôn ngữ có tính chất phổ cập
nhưng vẫn không làm giảm đi giá trị của bài thơ, nhất
là những câu sáu tám thật xuất thần.

Trong thi tập “cõi tình mong manh” chúng ta thử lướt qua nhận dạng mẫu anh chàng “chân quê Nam Bộ” Trần Phù Thế.

“Lần đi **cuồng quít cuồng chân** ...” - Bóng đời

“Chiều nghiêng tuổi lạnh bóng **rên** sự đời” - Bóng tự giễu

“**Tối hù** mưa gió lưa thưa” – Bóng mù

“Nên hồn **ớn** lạnh” – Trong hư vô

“Trai tơ là tuổi **rượu** tình dĩ nhiên”

“**Cứ quanh cứ quẩn** cái tình dừng đọng” – Hà

“Anh tin nó sẽ **bện** thành giấc mơ” – Rót rượu

“Khi đau **mặc kệ** đứng lên làm người” – Rót rượu

“Nay ở thị thành **lạ hoắc lạ huơ**” – Anh như cục đá

“**Xám mốc** tương lai” - TGCHN

“**Đã yếu xiu** như cọng **bún thiêu**” – Trái tim buồn bã và

“Trái tim **ngáp ngáp**” – Mơ một ngày Sài Gòn

“Nghe trong xương cốt **rêm rêm** trở mình” – Tỉnh giấc

“**Buồn lây buồn lất**” ... - Chút buồn lây

“Cá lóc rình sẵn **đớp** mau “– Kiếp phù sinh

“**Số xui tận mạng**” - Thử

“Có **đui** con mắt cũng thèm” – Tội tình là em

Rồi đến (vinh râu, ngoéo tay, mình ên, mần thính, quậy liên, mút chỉ, ăn vụng, quên tuốt, nhẹ hều, dị hòm, bậu...)

Những ngôn ngữ đặc thù Nam Bộ trên rất chân phương, biểu lộ rõ bản chất con người đang sống ở một vùng đất phì nhiêu do đó tâm hồn con người cũng trở nên phóng khoáng. Nhớ khoảng thập niên 1950 - 1960 các nguồn lợi về thủy sản của miền Tây rất phong phú. Hàng năm dòng sông Cửu Long mang về vô số cá nước ngọt. Ngoài đồng, nông dân chỉ cần đặt

lờ, đặt lợp, kéo vó hoặc đi cắm câu lai rai là đủ chất đạm cần thiết cho gia đình. Chim chóc từ vùng Rạch Giá, Cà Mau, Sóc Trăng (Cỏ Cò, Trà Cú) được đưa về các chợ hoặc chuyển lên Sài Gòn như trích, le le, chàng nghich, ốc cao...

Trong tập “cõi tình mong manh” có những câu thơ rất là thơ:

“Ru em trắng chết muộn màng – Hồn trắng lãng đảng
bên ngàn đây thu – đêm đêm gió thổi sương mù – Lờ ru”

“Cái ngày ta tuổi mười lăm – Một hôm bỗng thấy lòng
lâm râm buồn – Tình đâu”

hoặc dịu dàng:

“Dễ dành em là ái tình – Vuốt ve em là chút yêu mình
mình ơi – Lầy dính”.

Trần Phù Thế qua những trang thơ bản thảo tôi vừa đọc, tuy là “cõi tình mong manh”, tôi vẫn cảm nhận được những dẫn vật ray rức tràn ngập trong hồn người thơ.

Tình yêu lãng đảng sương khói của anh tan biến theo bóng mây quê nhà, hòa nhập vào không gian bao la của đất nước người và tình yêu ấy vô hình chung gia tăng cường độ đến không ngờ.

Từ anh chàng đầu còn húi trọc đến khi bước vào đời lính chiến, kỷ niệm có làm tâm hồn Trần Phù thế nhạt phai? Trong thi tập anh, bằng bạc nổi nhớ niềm thương và chỉ quên được khi xuôi tay về nơi miền viễn.

Tình yêu quê hương đất nước, một nhánh khác quan trọng của trái tim, theo máu luân lưu chảy miên man trong cơ thể. Đột biến của đời thường đã tác động đến chúng ta, kinh hoàng hơn cơn địa chấn. Vì địa chấn

chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Phần chúng ta phải cần bao thế hệ mới có cơ may hàn gắn – nếu có thể.

“Ta về mười năm chưa về - Bước chân khổ nạn hồn tê nổi buồn – Tháng tư ta về”

Hay cảm khái hơn:

“Còn ta mãi mãi tên thua trận – Ôm cả niềm đau tận đến giờ – Uống rượu với LĐ B ở S.J”

Thủ đô hoa lệ của chàng chỉ còn trong trí nhớ – Sài Gòn của chàng là chiếc bình cũ dung chứa hương rượu mới – liệu có còn đủ sức mê hoặc để làm hồn chàng say khướt nữa hay không?

“Một ngày mơ chút Sài Gòn – Chút mưa chút nắng đầu còn đáng em – Bao năm mắt bóng người quen – Đầu còn con gió gọi tên chúng mình - Một ngày mơ Sài Gòn.”

Lệ của chàng không phải dâng tặng cho người tình mà lại là giọt lệ Việt Nam. Lòng chàng tha thiết quá:

“Long lanh giọt lệ vừa rơi – Từ trong giọt lệ là lời Việt Nam – Biết bao giọt lệ khóc thầm hoặc “Hồn thiêng tổ quốc lời thề Việt Nam – Sẽ về”

Hay trong bài “Tạ lỗi ngày về”

“Ngày về tạ lỗi liếp rau – Liếp rau hoang phế liếp trâu vắng tanh – Chỉ còn xiêu vẹo mái tranh – Và cây vú sữa trơ cành chiều hôm.”

Chàng kể lể “Thì ra lịch sử đau lòng nước”, những năm tù đầy gian khổ xem như kiếp nạn đời người, đến khi trở về chàng cũng “Coi như một kiếp sắc không – Oan oan tương báo cái lòng nào vui.” - Tha thứ và buông bỏ”. Thật vô văn cảm phục.

Chàng rõ ra là một con người thuần hậu đầy nhân bản của con người miền Tây, một người cảm sủng miền Nam.

Trong “Nói với đêm giao thừa”, chàng lại thảng thốt:
“Hai mươi năm một giấc mê – Còn bao năm nữa lời
thề mới xong.”

Tập thơ khép lại, chúng tôi hy vọng được giới thiệu
đến quý bạn đọc những ghi nhận mộc mạc của mình
bằng sự rung động của trái tim gửi đến một người bạn
của một đời.

Chúng tôi cảm ơn Trần Phù Thế đã cho tôi những giây
phút trầm mặc giữa cuộc sống đầy hệ lụy hôm nay khi
mà tâm cảnh nặng sâu hơn viễn cảnh. Thật sáng khoái
khi bắt gặp: (Nửa đêm tỉnh giấc ở trần – Nằm yên gió
tạt mộ phần lạnh run - Kiếp người).

Và chúng ta có sẵn sàng đồng hành cùng chàng
chẳng?.

Lâm Hảo Dũng

Vancouver, B.C- Canada

June 15/13

ĐẶNG KIM CÔN
Có hai tác giả trong một
Trần Phù Thế

Có một điều, dù nói ra hay không nói ra, một độc giả nào đó đọc qua thơ Trần Phù Thế, tôi nghĩ là, cũng đều loáng thoáng thấy có hai thi nhân đồng hành, dạo qua **Giỡn Bóng Chiêm Bao** và **Gọi Khan Giọng Tình**, một thanh thoát cao xa của một Từ Thức ngàn năm trước *loanh quanh chút nắng chút mưa, vẫn vơ chút nữa cũng vừa hoàng hôn. (Một Ngày)*, và một trần gian khắc khoải của một cùng đinh rất dân gian với những dòng lục bát ca dao đặc trưng Miền Tây Nam Phần:

*ta về đưa chị theo bà nội
bán chuối ven sông với chiếc xuồng
bảy năm vắng mẹ, cha tù tội
con trái than đời với gió sương*

*còn con gái nhỏ cùng ông nội
chăn vịt trên đồng mới gặt xong
tuổi thơ đội nắng hai màu tóc
nắng cháy đời con cháy cả lòng (Đời ta)*

Khác chẳng, là, độc giả đã không hụt hẫng bất ngờ khi

theo tác giả đi từ “đào nguyên” về “nhân thế”, mà chỉ thấy còn chút gì đó nổi luyến tiếc bởi hồi khi khép lại trang sách cuối cùng, như bất chợt thấy bóng mình bên **“CỔ LOA THÀNH”** với nổi hiu hắt mênh mông *“Chiều đi còn sót nắng vàng trên cây”* ngỡ như muốn nhắn gửi tới một mai một lời hứa.

Lời hứa ấy, kể ra, thì cũng hơi muộn, nếu nói theo Trần Phù Thế “Nếu mình không để cho độc giả được thưởng thức những món ăn tinh thần mới của mình, là mình có tội” thì quả thực Trần Phù Thế đã có tội, vì tôi biết có nhiều bài thơ tác giả đang dàn trang là những bài thơ ông gửi cho tôi đọc đã khá lâu. Nhưng có chậm chút thì cũng đến tay độc giả, nhứt là độc giả ái mộ đang chờ đợi.

Chậm, như những chuyện tình vẫn nung nấu âm ỉ trong lòng thi sĩ, ít ra cũng hơn năm mươi năm, từ *cái ngày ta tuổi mười lăm (Tình Đầu)* đến cái tuổi đã có thể nói hết với đời, Trần Phù Thế gửi gắm cho chúng ta những vần **“CÔI TÌNH MONG MANH”** với tấm lòng thật thà nhất, thật thà như Bóng Với Hình mà tác giả mở đầu như một lời tựa *“Bóng hình là một trên đời”*, để rồi tiếp theo là liên tục 8 bài BÓNG (... ..) bằng nỗi niềm của hầu như cả cuộc đời, đủ **hỉ** (*tình xuân vừa nhú, em cười ôi chao, con chim nào hót, nắng vàng xôn xao*)- **nộ** (*người ơi hồn chẳng còn hồn, dật dờ sông núi mỗi hờn bao năm*)- **ái** (*tình của người dung, yêu là yêu của cỡ chừng trăm năm*)- **ô** (bây giờ nắng quái chưa tan, ta về chôn cũ lang thang một mình)- **ai** (*mưa đêm từng giọt thiết tha, hồn tan nỗi nhớ quê nhà nhà ơi*)- **lạc** (*mưa em ướt chiếc áo dài, thân em bó sát thắm ngoài vào trong, tôi thẳng mắt*

*dịch nhìn trân)- dục (ngoài kia gió lạnh thổi lùa, em yêu hãy đến anh chờ nệm quen, trước tiên em hãy tắt đèn), với âm lạnh thẳng trâm, trong đó ta có thể tạm hiểu qua “**Bóng Tự Giêu**” như một bản tóm tắt cuộc biên dâu của tác giả:*

*rồi ta xuống núi về đồng
rừng thiêng bỏ lại cái lòng rung rung
trên vai quây gió theo cùng
mây ngàn heo hút mây tầng núi xanh*

...

*dò tìm bước thấp bước cao
đi trong đêm tối đường nào tới đây
bóng mù khuất nẻo đông tây
hồn rung tiếng khóc đêm dài nghìn năm*

Chữ **TÌNH** với Trần Phù Thế không chỉ là tình yêu lứa đôi, với từ những mơ mộng đầu đời (*từ khi tới tuổi hẹn hò, lần đầu mới hiểu tôi khờ khạo ghê, lơ ngơ lòng sượng trâm bễ, tình đâu kỳ cục tình mê chi tình*), đến những hạnh phúc (*dễ dành em là cái tình, vượt ve em là chút yêu mình mình ơi!*), khổ đau (*gặp nhau đối mặt mỗi ngày, bữa cơm giấc ngủ cả hai đều buồn*), mà mệnh mông **cho đời**, vừa thắc mắc vừa hiểu ra, “đến với cuộc đời là thế đấy”:

*không
từ trong kiếp phù sinh
có không
từ kiếp tượng hình thai nhi
sinh ra sao chẳng
cười khi (**KHÔNG**)*

cho trời đất nghe thao thiết như cho chính lòng mình, thơ và tác giả đã nhập một, hay cái đại ngã đã trộn vào

tiểu ngã:

*hôm qua lá vẫn còn xanh
mà nay lá đã phong phanh trở màu
nhuộm vàng như lá vừa đau
cổ cây cũng bệnh lao xao trở mùa (tình như lá vào thu)*

cho nhân sinh, với những thoáng bất chợt “bướm hóa ta hay ta hóa bướm” của Trang Tử, ngay trong cõi thực này, tác giả có khi lại du mình vào mộng:

*cuối cùng
ta cũng đi về
về nơi yên lặng bốn bề lặng yên
về nơi
không nổi không chìm (ĐI&VỀ)*

cho mình và cũng muốn nhắn gửi đến ai đó một nguyên tắc sống, nghe như vô đạo mà thật ra là rất gần với lẽ đạo:

*đọc ngàn
trang sách làm gì
xếp trang sách lại quên đi chính mình
ta là
hạt bụi trong kinh (HẠT BỤI TRONG KINH)*

cho quê hương, bằng mắt thấy, tai nghe của một chứng nhân lịch sử, bằng nỗi niềm của một người khao khát quê hương mà phải rời xa quê hương:

*Sống trong lịch sử người điên loạn
Uống gió tàn đông lạnh bóng cờ (Hồn Giao Thừa)*

...

*ở trời tây ta nhớ càn thơ nôn nao
nhớ đến nỗi như ai cầm dao cắt thịt*

nhớ đến nỗi máu tuần hoàn chảy nghịch
(chiều cuối năm ngồi bên ninhkiều nghe sóng vỗ)

cho bằng hữu dù tâm tư mỗi lúc mỗi khác, lúc chia sẻ suy tư về thân phận với Trần Hoài Thu (*đợi mong đợi ngày ngày, ngủ quên quên cả đêm dài nghìn năm, và ta quên tuốt chỗ nằm, bởi ta đâu có chỗ nằm nào đâu*), với Lâm Hảo Dũng (*ai đi ai ở ai về, chân không định hướng đường kia đã cùn*), thờ dài với Thiều Khanh (*trôi hoài trôi hoài hư không, niềm đau thốn tận trong lòng buốt đau*), tếu táo với Lê Văn Trung (*ngủ quên trong cõi mây hiền, mơ màng thấy cả bầy tiên cõi quản*), cả những giây phút quặn lòng đứng trước quan tài Anh Văn (*tôi còn nước mắt nữa sao*), hoặc lúc cạ chén với Đặng Kim Côn (*dù không là ruột thịt trăm năm, nhưng tình bạn thật thà như cục đất...*) hay nâng ly ôn chuyện cũ với Lê Đình Bì (*ân tình bạn cũ trăm năm nữa, cũng vẫn tràn ly rượu vẫn đây*), nhưng với tất cả, đều cùng có một cái chung là tấm lòng “thật thà như cục đất (TPT)”.

đến không quên cho cả **cõi vĩnh hằng**, có thể không giống như suy nghĩ chung của hầu hết các tôn giáo, sống gửi thác về, tôi nghĩ, ý tác giả chỉ là đã quá mệt mỏi với cuộc sống trần gian tạm bợ này, âu thi, có hay không có phía bên kia, cứ hãy là một giấc ngủ bình yên:

bay lên thoát cảnh phù trầm... là nơi vĩnh cửu quê nhà đó em (QUÊ NHÀ).

Nói chung là, Trần Phù Thế đã tô màu lên mỗi bước chân đời, lúc màu hồng, khi xám xịt mà cái hay là, ít nhiều mỗi độc giả đều thấy đâu đó trên mỗi trang giấy

sao lại lung linh bóng dáng chính mình!

Tôi lại vẫn thấy có hai nhà thơ trong một Trần Phù Thế, một rất đỗi mộc mạc chân phương, nếu không nói là bình thường giản dị đến với từng cây cầu, con lạch:

*ông trời chơi ác thấy chưa
huống chi em chỉ mới vừa chia tay
những lời nặng nhẹ lâu nay
anh xin trả lại một mai em dùng*

*rồi em vui vẻ với chồng
cơm ngon canh ngọt vừa lòng người ta
hay là em sẽ xót xa
nhớ anh đầy ắp ngày qua mỗi ngày
... (tình như lá vào thu)*

*anh là một tên điên
khi không ôm nỗi phiền
khi không ôm nỗi nhớ
anh đừng là thằng điên
(khát khao)*

*nhìn em anh muốn muốn khờ
muốn hôn một cái cho mờ mắt anh*

*bao năm xuân lại rồi xuân
nhưng xuân nay lại buâng khuâng lạ lùng
em đi đừng có ngập ngừng
kẻo tim anh đập đùng đùng như điên
... (Xuân tàn sau lưng)*

dậy thì là tuổi gái xinh

trai tơ là tuổi rượn tình dĩ nhiên

...

mẹ em thật giỏi hơn người

sinh em là để cho tôi làm chồng

... (cho tôi làm chồng)

Cũng như vậy, nhưng chúng ta không thể không
thoáng một vài phút giây dừng bên cái đơn giản ấy mà
thả hồn trôi theo dòng bản khoân của tác giả với
những bài thơ bản lẻ:

nhái bầu đi ăn giỗ về

lội ngang cái đìa

bên cạnh luống rau

cá lóc

rình sẵn

đớp mau (KIẾP PHÙ SINH)

...

từ đâu tiếng khóc gọi mời nỗi đau

khóc là cười

chẳng được sao (KHÓC CƯỜI)

bao năm quê cũ một phương

đỏ lòm

ngày mai

nước mắt hay còn (HỎI AI)

Trong đó đôi khi không ngại bỏ xuống cái vai quân tử
cao cấp nặng nề để thờ hất vào cuộc đời những hơi
thở hết sức thật thà, dù có thật thà với những nụ cười
cạnh khóe nửa miệng:

hột kim cương

bự

giết đời thằng trai

*em đeo
nhẫn cưới nặng tay
thằng tôi đeo nặng đẳng cay một đời (NHÃN CƯỚI)*

*đừng so với sánh người ta
anh van em hãy về nhà bình yên (gần mà xa)*

Để bắt chợt bước một bước thật dài vươn vai thành
một Trần Phù Thế khác, những vần thơ dung dăng
dung dẻ nhún nhảy trong những vầng mây ngũ sắc
vừa sáng đẹp vừa ẩn giấu bao nhiêu là những đóa hoa
lung linh hư hư thực thực mà người ta với hoài không
hái tới:

*nhớ no lòng
vì
uống hết chiều hôm (trong hư vô nghe rõ tiếng kinh
cầu)*

*cái ngày
ta tuổi
mười lăm
một hôm bỗng thấy lòng lâm râm buồn (tình đầu)*

*long lanh
giọt lệ
vừa rơi
từ trong giọt lệ là lời lặng câm (GIỌT LỆ VIỆT
NAM)*

*đọc ngàn
trang sách làm gì
xếp trang sách lại quên đi chính mình
ta là*

hạt bụi trong kinh (**HẠT BỤI TRONG KINH**)

gió từ

địa ngục thổi lên

u minh tan tác lệnh đênh côi trần (**GIÓ LOẠN**)

một ngày đi đứng nằm ngồi

loanh quanh

chỉ có một đời

loanh quanh

bước ra không khỏi chính mình (**MỘT ĐỜI LOANH QUANH**)

Có thể nói là nhiều đến không thể trích nổi những câu thơ đầy ẩn dụ như thế, nhất là những ẩn dụ được nén trong những bài thơ rất ngắn, 2 câu, 3 câu, được Trần Phù Thế thể hiện một cách điêu luyện nhuần nhuyễn, đến nỗi, có để lại trong lòng độc giả một chút tiếc nuối nào, thì cũng phải thừa nhận rằng không thể thêm một câu, một chữ nào nữa vào những bài thơ ngắn ấy:

vết thương

sâu hoắm chẳng lành

ta như chiếc lá lìa cành cuối thu

cạn đời

trong đám mây mù (**HẾT**)

đêm đêm nghe gió trở mình ngoài hiên

gọi thầm tên

thầm gọi tên

gọi em gọi cả nỗi phiền lụy nhau (**GỌI**)

nửa đêm

trắng chết trên giường
sáng ra
thức dậy soi gương trắng mờ (TRẮNG CHẾT)

Không phải như đại đa số dân Miền Nam (nói chung), Trần Phù Thế vẫn giữ ngôn ngữ “rất Miền Tây” như ngầm phản kháng cái kiểu “Miền Tây chính hiệu” mà cứ là “CUỘC GỌI NHỎ” thay vì LỖ, rập theo ý “áp đặt” của các quan Miền Bắc. Tôi thích những chữ rất Miền Nam mà Trần Phù Thế dùng (*tàn **hung** bóng mình; có một **bận** ta gần bắt kịp; quên **tuốt** chỗ nằm; bởi **chung** chữ ái ngọt bùi khó quên; một thời **giồn** với thiên nhiên;... đó là em đã biết **ghiền** bờ môi; bờ ao ruộng lúa **lung** phen; mười năm hay nửa nổi **rầu** trăm năm; bạn già từng **ní** một thời; em đừng mặn **lạt** lời đau, thẳng tôi **chíp** bụng để lòng; lặn về ướt **hột** mưa khuya; có khi ngồi **lượm** chữ tình...; ...), mà ít thấy một nhà thơ nào nâng được những chữ lấm láp đó lên chiều hoa thi ca.*

Tôi muốn lập lại lời nhận xét của một số thức giả đã cùng chia sẻ trên trang mạng Da Màu, nhân đọc bài [Thăm hỏi nhà thơ Trần Phù Thế](#) (11.01.2011):

“**Thiếu Khanh** viết:

Thưa các anh Lương Thu Trung, Nam Dao, Trần Phù Thế...

Tôi cùng một bụng với anh Lương Thu Trung khi anh nhận xét: “Thơ Trần Phù Thế mang lại cho người đọc cái lằng lằng của hồn thơ giàu chất lãng mạn, trữ tình; cái buồn buồn của nhân tình thế thái; cái cay cay của những dâu bể tang thương và cái thâm thúy của cách nhìn đời qua nhiều bất trắc”. (Lương Thu

Trung: “Trần Phù Thế, tiếng chim kêu chiều từ một miền sông nước cũ”). Ngoài những thứ đó ra, cái nổi bật trong thơ Trần Phù Thế mà ai đọc thơ anh cũng nhận ra là “các chữ dùng rất rất miền Tây vùng đất Nam Phần” (Lương Thu Trung, như trên) hoặc nói một cách cảm động như chị Âu Thị Phục An: “những từ rất miền Tây mình”, “dân miền Tây mình.”

Những từ của “dân miền Tây mình” trong thơ Trần Phù Thế càng quý hơn nữa khi chúng mang theo cả cái hồn rất “rất miền Tây mình”, chứ không chỉ là những xác chữ, vì thế mà đọc lên nghe “khinh khoái” (chữ của Hoàng Xuân Sơn) và... rất đã...”... để xin phép độc giả được kết thúc bài viết này.

Hy vọng khi quý vị bắt đầu “lần giở trước đèn” sẽ chẳng những cùng đồng ý với tôi, mà còn bắt gặp nhiều bất ngờ thú vị thú vị.

ĐẶNG KIM CÔN

(California tháng 5/ 2013)

MỤC LỤC

Bóng hình là máu thịt tôi	3
Đuổi bóng	4
Bóng&ta	5
Bóng đời	6
Bóng tự giễu	8
8 bài lục bát ngẩn về bóng&hình	9
Thấy bóng chẳng hình	11
Bóng mù	12
Mong manh hỏi người	14
Trong hư vô nghe rõ tiếng anh cầu	15
Nghe	17
Khát khao	18
Ốn lạnh	21
Nhỏ nhoi	22
Quê nhà	23
Tưởng	24
Đâu có chỗ nằm nào đâu	25
Xuân tàn sau lưng	27
Lửa đời	30
Thèm	33
Tháng tư ta về	36
Em hỏi	38
Cho tôi làm chồng	40
Hà	41
Uống rượu với ledinhbi ở sanjosé	43

Rót rượu cho cuộc tình	46
Luân hồi	48
Ta chỉ biết một điều	49
Mảnh tình thu	50
Xin em đừng vội	51
Anh như cục đá	52
Thức cùng đêm	54
Sao em lại nở	55
Hẹn tình như không	56
Chốn cũ	57
Mưa đêm tàn đông	58
Một ngày mơ Saigon	59
Trái tim buồn bã	61
Tình như lá vào thu	63
Cuối thu	65
Thuở còn	66
Chấp nhận	68
Tôi cần. thơ cho em	69
Chiều cuối năm ngồi bên	
ninhkiều nghe sóng vỗ	71
Nắng chiều phai	73
Tạ lỗi ngày về	74
Mưa rào cổng trường	
hoàngdiệu	76
Tội con gió nồm	77
Cõi vô cùng	78
Hồn giao thừa	79
Chân dung em	81
Giờn bóng chiêm bao	84

Lượng máu vô biên	
chảy thắm	87
Vịn	88
Tha thứ&buông bỏ	89
Tỏ tình ngày xuân	90
Bao giờ em hiểu	91
Gần mà xa	93
Chuyện kể cuối năm	95
Mời em hót gió ngày xuân	97
Biết	98
Tuổi bảy mươi	99
Nói với đêm giao thừa	103
Thu tàn theo chớm gió đông	105
Thu chẳng đợi người	106
Chút tình tàn thu	107
Chỉ còn mình tôi	108
Một đời tình không	109
Còn rơi gối nằm	110
Bữa rượu ở Florida	
với đặngkimcôn	111
Cõi không	114
Bài thơ đọc trước quan tài	115
Lục bát mới	117
Bạt	
Lâm Hảo Dũng: <i>Ba nhánh</i>	
<i>Tâm hồn trong “Cõi tình</i>	
<i>mong manh”</i>	166
Đặng Kim Côn: <i>Có hai tác giả</i>	
<i>Trong một Trần Phù Thế</i>	180

Liên Lạc Tác Giả:

Trần Phù Thế
2205 E LEE RD
Taylors, SC 29687, USA
ĐT :(864) 991 6460

Email: tranphuthe@yahoo.com